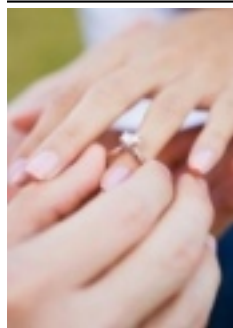

Điệp vụ kết hôn

Contents

Điệp vụ kết hôn	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	8
3. Chương 03	12
4. Chương 04	16
5. Chương 05	19
6. Chương 06	22
7. Chương 07	24
8. Chương 08	27
9. Chương 09	31
10. Chương 10(End)	34

Điệp vụ kết hôn

Giới thiệu

Sao lại có một cô dâu kỳ lạ như thế nhỉ?Biết rõ mình phải gả cho tên đàn ông tự kỷ lại quá gở, lại v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diep-vu-ket-hon>

1. Chương 01

Mở đầu

“Lục Thời Dư, con có đồng ý nhận Lâm Ninh làm người vợ hợp pháp của con, từ nay về sau, dù cuộc sống có tốt hay xấu, giàu sang hay nghèo khổ, khỏe mạnh hay bệnh tật, thành công hay thất bại, đều phải thương yêu trân trọng cô ấy, mãi mãi thành thật với cô ấy, cùng đồng cam cộng khổ, nắm tay nhau tạo nên một

gia đình hạnh phúc, cho đến ngày con chết không?” Cha xứ trang nghiêm hỏi chú rể đứng trước nơi thần thánh.

Chú rể im lặng, như chẳng nghe thấy câu hỏi của cha xứ.

Không khí trở nên gượng gạo, cha xứ khẽ chau mày trắng lại.

“Nó đồng ý.”

Một người phụ nữ trung niên tham dự lễ cưới với trang phục nạm ngọc, lớn tiếng mạnh mẽ trả lời hộ chú rể.

Cha xứ khó hiểu, nhìn về phía bà ta, người phụ nữ sốt ruột hất hất tay, ý nói ông mau tiếp tục đi.

Cha xứ khẽ thở dài, đành nhìn cô dâu đứng bên cạnh chú rể hỏi y sì.

“Lâm Ninh, con có đồng ý nhận Lục Thời Dư làm người chồng hợp pháp của con, từ nay về sau, dù cuộc sống có tốt hay xấu, giàu sang hay nghèo khổ, khỏe mạnh hay bệnh tật, thành công hay thất bại, đều phải thương yêu trân trọng anh ấy, mãi mãi thành thật với anh ấy, cùng đồng cam cộng khổ, nắm tay nhau tạo nên một gia đình hạnh phúc, cho đến ngày con chết không?”

“Con đồng ý.” Cô dâu trả lời thật lẹ, còn viết lên trên gương mặt thanh tú một sự hứa hẹn nghiêm túc.

Cha xứ liếc cô một cái, gật đầu, nói tiếp: “Đây là nhân duyên trời định, xin chúa trời chúc phúc cho cuộc sống của các con được hạnh phúc mãi mãi.”

“A men!”

Từ này vốn phải do hai người cùng đáp lại, nhưng mà, trong giáo đường chỉ vang lên giọng nói hờn hờ của mỗi mình cô dâu.

“Được, nay ta tuyên bố, các con chính thức thành vợ chồng. Chú rể, con có thể hôn cô dâu rồi.” Cha xứ nói.

Chú rể đứng bất động như khúc gỗ, vẻ mặt thần thờ mà lãnh đạm.

“Ai~~, khỏi phiền phức, nếu buổi lễ xong rồi, Lâm Ninh, con về nhà với Thời Dư đi, nhớ phải chăm sóc nó cho tốt, từ giờ trở đi, sinh hoạt thường ngày của nó chính là nghĩa vụ của con.” Người phụ nữ trung niên đứng dậy, giọng điệu dửng dăng chẳng hề thay đổi.

“Vâng, thưa bác.” Cô dâu cung kính mà dịu dàng nói.

Người phụ nữ trung niên đi đến trước mặt chú rể, dạy bảo: “Thời Dư, ta nói cho con biết, cô ấy là vợ con, là cô gái ta đặc biệt về Trung Quốc xa xôi rộng lớn chọn cho con, cô ấy không quan tâm đến quá khứ, cho nên con đừng có mà tự kỷ hay nổi điên dọa người ta chạy mất, nghe không?”

Ánh mắt chú rể đóng đinh trên thánh giá, hoàn toàn phớt lờ.

Người phụ nữ trung niên thở phì phì lườm anh.

Đúng thật là, một thằng con trai ba mươi hai tuổi rồi, còn phải bắt ta lo chuyện lớn chuyện nhỏ cho nó, chuyện cưới xin cũng một tay ta xử lý, anh ta làm sao lại sinh ra loại quái thai này? Còn cố tình để lại cái phiền toái này cho ta...” Người phụ nữ trung niên phun nước miếng một cách dung tục, rồi nhìn sang vị luật sư bên cạnh: “Tốt rồi, luật sư Diệp, tôi đã tuân theo di chúc của anh trai tôi hoàn thành việc chung thân đại sự cho nó, giờ cổ phần công ty khoa học công nghệ Toàn Lực có thể đứng tên tôi chưa?”

“Được, nhưng chỉ có thể giao một nửa trước, nếu một năm sau họ không ly hôn, bà mới có thể lĩnh một nửa còn lại.” Luật sư gật đầu.

“Hừ! Anh tôi đúng là yêu tinh.” Người phụ nữ trung niên lạnh lùng rửa, lại ngó sang cô dâu, lớn tiếng nói: “Chuyện của nó về sau ta không lo nữa, ta đi đây.”

Dù bà ta nói vậy, nhưng ánh mắt lại ám chỉ với cô dâu, hình như muốn truyền lại tin gì đó.

Cô dâu khẽ gật đầu.

Người phụ nữ trung niên cười hài lòng, xoay người dẫm lên giày cao gót bước ra khỏi giáo đường.

Cha xứ nhìn cô dâu mới đầy thương hại, thăm thở dài, chẳng nhìn ra điểm tốt nào ở cuộc hôn nhân này, thậm chí còn lo cho tương lai của cô dâu.

Tuy nhiên, cô dâu lại chẳng băn khoăn, ngược lại, cô còn nở nụ cười.

Lâm Ninh chỉnh lại trang phục của mình trong gương, xác nhận lần nữa xem mình đã giống cô vợ dịu dàng đức hạnh “Trăm phần trăm” hay chưa?

Kiểu tóc, mái tóc xoăn dài được buộc thành đuôi ngựa ở sau gáy. Ok.

Khuôn mặt xinh đẹp thoải mái, thần sắc sáng ngời.

Còn trang phục, quần áo đơn giản ở nhà, tạp dề hoa, một bà chủ nhà rất có phong cách Nhật Bản, rất tốt.

Mỉm cười, góc độ chuẩn, đường cong tự nhiên, thân thiết, thông qua.

Ánh mắt..... Ôi, ánh mắt nhiều sát khí quá, chỉnh lại ngay.

Cô nhắm mắt lại, lắc đầu, hít sâu, lại mở ra lần nữa, làm ánh mắt thêm mềm mại, để đồng tử thoang thoang hơi nước, khoe mắt khê cong lên.....

Cho nên, trong gương xuất hiện một người vợ điển hình như trên các chương trình TV, thanh khiết tao nhã, thoát nhìn hiền thực lại giống như một người phụ nữ con nhà lành rất biết chăm sóc chồng.

Cô nhìn người không thể chê vào đâu được trong gương, cười cười, không nhận được tự khen mình trong lòng một tiếng, hoàn mỹ!

Là ai nói cô không thể đảm nhiệm nhiệm vụ này chứ?

Các đồng nghiệp nam ở bộ đặc vụ phương Đông đúng là quá coi thường cô, bọn họ cho rằng cô chỉ biết đầm đầm đá đá thôi sao?

Được rồi coi như cô đúng là chỉ biết đầm đầm đá đá thôi, bình thường lại như một bà mẹ chồng, nhưng khả năng học tập của cô là cao thủ đấy nhé, mới nhận chỉ đạo được một tháng, các giáo viên đã nói rằng bề ngoài của cô đã là cô vợ siêu cấp lý tưởng mà đàn ông muốn nhất rồi.

Chỉ có cái mã....

Hừ! Được hình thức là tốt rồi còn gì! Nếu không như cái tài nấu ăn kia thì ai mà vừa học đã biết được? Từ bé đến lớn nếu không phải là mẹ già nấu, thì là ăn nhà hàng, sau khi ra ngoài làm việc thuê nhà ở, đến cái bếp cũng không có, chuyện đun nước chưa từng nghe càng chưa từng làm, dù sao chỗ nào mà chẳng mua được nước khoáng.

Đương nhiên lại càng chẳng nói đến dọn phòng, quần áo của cô bình thường giặt xong phơi khô trực tiếp mặc luôn, không là không gấp khỏi rắc rối, rắc một tuần đổ một lần là tốt lắm rồi, gấp bữa đi công tác, một hai tháng không dọn dẹp cũng là chuyện bình thường, hàng xóm nhà trọ của cô còn từng mách lẻo với người quản lý là có mùi hôi thối bay ra từ trong phòng cô, tên quản lý có tố chất thần kinh khăng khăng là cô tự sát nên thi thể thối rửa, báo cảnh sát xô cửa vào nhà lục soát.

Nực cười! Cùng lắm thói quen của cô chỉ hơi khác người một tý, hơn nữa công việc lại bận rộn— đúng, công việc của cô bận kinh hồn, ngày cuối tuần cũng chẳng được nghỉ, cả một năm còn có vài tháng bị điều động đến các quốc gia Châu Á, đi đi về về, người giống như cô, nào có rảnh mà làm việc nhà?

Không rảnh dọn dẹp, không nhắc thì sẽ không dọn, dù không biết, nhưng không có nghĩa là không thể học được, dựa vào thành tích tốt nghiệp đứng đầu bộ đặc vụ phương Đông của cô năm đó, đã chứng minh tư chất thông minh của cô rồi, không gì làm khó được cô, chỉ là học làm một cô vợ tốt, với cô mà nói là chuyện bé tẹo.

Nhưng nói thật nhé, vợ hiền đúng là không phải chuyện cho người làm, trước kia cô nào có đoán được phụ nữ đều ở nhà làm nhiều việc vặt phức tạp như thế? Chỉ là trước khi làm nhiệm vụ còn được bồi thêm một danh sách huấn luyện nữa đã làm cô há hốc mồm rồi, hơn nữa để cô nấu ăn thì đúng là thảm kịch, lại còn dọn dẹp, phân loại, giặt quần áo, gấp quần áo, mua thức ăn, nấu cơm....

“Vì sao loại nhiệm vụ này không gọi Khổng Tước chứ? Cô ấy hợp diễn mẹ chồng nhất mà!” Sau ngày huấn luyện đầu tiên cô đã lao về bộ lớn tiếng phản đối.

“Khổng Tước không may bị tai nạn xe tuần trước, gãy xương đùi phải, trước mắt nằm trong viện, nếu không cô nghĩ tôi sẽ phải cô đi làm nhiệm vụ này à?” Trưởng phòng cũng chỉ là bắt đắc dĩ thôi.

“Đáng đời cô ta, chắc chắn là đi đường mà không chú tâm, liếc mắt đưa tình với đàn ông nên mới bị xe đâm.” Cô mĩa mai cười khẩy.

Ở bộ, cô và Khổng Tước không hợp nhau.

“Tôi cũng bắt đắc dĩ lắm mới phải gọi cô nhận công việc này, trước mắt thành viên nữ rảnh trong cục chỉ còn lại có mình cô, hơn nữa, tuổi tác và điều kiện cũng phù hợp, tôi phải mạo hiểm lắm mới....”

Mày phải của cô nhếch lên, với thủ trưởng trái một tiếng bắt đắc dĩ, phải một câu mạo hiểm, có phần bực dọc.

“Thật ra thì, các đồng nghiệp đều khuyên tôi cân nhắc lại, nói tính cô thô lỗ, không có tính nhẫn nại, hành động lại quá tệ, Khổng Tước biết công việc này được cô làm cũng rất lo lắng....” Thủ trưởng còn cố tình dùng một lát, liếc trộm cô.

Biết phép khích tướng của trưởng phòng quá vụng về, nhưng vẫn khiến cô bắn toàn bộ ý chí chiến đấu và giận dữ ra ngoài.

Lo lắng? Nói gì vậy? Coi thường cô à?

Được lắm! Vậy phải để cho mọi người sáng mắt vì năng lực của cô thôi.

Cho nên, cô nỗ lực hạ quyết tâm ra sức học tập, trong một tháng ngắn ngủi để thay đổi hẳn sự cầu thả và luộm thuộm của mình.

Hừ, nhớ các giáo viên đều nói cô sau khi qua cải tạo, còn có điểm giống cô gái Nhật Bản Nanako (1) gì đó, khí chất tốt, tướng mạo đẹp, đáng tiếc cái đám heo đất trong bộ kia lại không nhìn thấy dáng vẻ của cô bây giờ, nếu không khẳng định mất rơi ra sạch.

Cô cười hả hê, lại vuốt một cọng tóc lơ phơ vào sau tai, uốn ngược đi đến phòng ngủ của Lục Thời Dư, chuẩn bị gọi “Ông chồng yêu quý” của cô tỉnh dậy.

Gõ nhẹ cửa phòng, bên trong không có động tĩnh gì, cô xoay xoay tay nắm cửa, quả nhiên đã khóa mất rồi.

Lục Thời Dư, hành vi tự kỷ lại quái gở của người đàn ông này, đã sớm nằm trong dự liệu của cô.

Cô cười khê, trong đầu tự đối chiếu với dữ liệu cá nhân của Lục Thời Dư.

Ba mươi hai tuổi, người cao 1m78, cân nặng 64 kg, lịch sự, hướng nội, từ bé đã có biểu hiện của chứng tự kỷ, lãnh đạm, không thích nói chuyện, nhưng việc học vẫn tốt, còn đến Mỹ học đại học Harvard, song ba năm đại học ấy, vợ chồng Lục gia bị tai nạn đột ngột chết thảm, Lục Thời Dư bỏ nghiệp học quay về Đài Loan, không biết có phải do đả kích quá lớn hay không, chứng tự kỷ của anh lại càng nghiêm trọng, từ đó trở đi vẫn giam mình ở trong nhà, hiếm khi ra ngoài.

Gia thế Lục gia không tồi, cho dù vợ chồng Lục thị qua đời, nhưng gia sản của Lục gia cũng đủ để nuôi tốt đứa con vô tích sự này, nhưng cha mẹ anh trước khi chết không yên lòng về đứa con trai độc nhất không có người săn sóc, vì vậy đã nhờ bác anh trông nom anh, cũng tìm vợ cho anh— đương nhiên đời này không có ai ăn không của ai bao giờ, cái giá của lần ủy thác này, chính là một nửa cổ phần của công ty ở nước ngoài.

Nhưng vị bác này cũng chẳng phải cái loại tốt lành gì, bà ta cố ý đến Trung Quốc chọn một cô gái biết nghe lời về cho cháu mình, muốn ở bên ngoài Đài Loan, lên kế hoạch ăn toàn bộ tài sản đứng tên đứa cháu.

Nhưng, thật không may, cô vợ như cô không phải là một “Cô em Đại lục” biết nghe lời, đồng thời, cô cũng hoài nghi có phải Lục Thời Dư bị up hiếp không?

Trong ba năm, CIA đã theo dõi một vụ án, có người không ngừng mạo danh nhân viên CIA thâm nhập vào dữ liệu trong máy tính, đánh cắp cơ mật quan trọng, lại còn bán tư liệu cơ mật đó ra ngoài, đáng sợ là, nơi giúp cao thủ này bán cơ mật chính là “facebook”!

CIA gọi người nọ là “Bóng ma”, vì hắn xuất quỷ nhập thần, khó đề phòng, hắn lợi dụng “Face book” nền tảng mạng xã hội chơi game thịnh hành nhất này để làm giao dịch trực tuyến, lợi dụng các trò chơi nông trại trên “Face book” để chuyển giao, hắn đã tạo một virus đặc biệt trong trang “Face book” này, bằng cách gửi quà trong game, là có thể kín đáo và dễ dàng bán được những cơ mật quan trọng mà hắn trộm được, thu được món lợi kếch xù.

Cũng vì bí mật tình báo không ngừng bị lộ, ba năm này CIA tổn thất không ít thành phần tinh anh, vì sự an toàn của CIA cho nên đã tiến hành truy tìm dấu vết một cách chặt chẽ, cuối cùng, bất ngờ phát hiện, tất cả manh mối đều hướng về người đàn ông tự kỷ Lục Thời Dư!”

Mà nửa năm trước, “Bóng ma” lại phạm tội lần nữa, hắn ngày càng táo tợn, trong CIA có một tập tin được liệt vào Red Alert là hồ sơ vô cùng cơ mật, số hiệu D, đó là công thức chế tạo vũ khí sinh học chuẩn bị đem đi hủy, công thức này một khi lọt vào tay phần tử khủng bố, hậu quả sẽ là không lường nổi.

Vì thế, CIA cấp cao đã giao vụ án này cho bộ đặc vụ phương Đông, yêu cầu bọn họ nghĩ cách tiếp cận Lục Thời Dư, xác định xem anh có phải thủ phạm không, đồng thời xem trong tay anh có hồ sơ D đáng sợ có thể hủy diệt một quốc gia trong nháy mắt này không?

Đây là lý do cô xuất hiện ở đây, trở thành bà Lục khôn khổ.

Bọn họ tin, chỉ có xâm nhập vào cuộc sống của Lục Thời Dư, mới có thể tra ra chân tướng.

Mà còn có thân phận nào so với vợ là gần một người đàn ông nhất?

Bởi vậy, khi bọn họ nhận được tin bác Lục Thời Dư đang chuẩn bị đi tìm cô dâu cho anh, liền nhân cơ hội này sắp đặt trước, mua chuộc công ty môi giới, để cô tham dự tuyển chọn, sau khi bác Lục Thời Dư tự mình phỏng vấn, thật hài lòng với cô, cô liền danh chính ngôn thuận gả cho Lục Thời Dư.

Lâm Ninh biết, nhiệm vụ của cô chỉ là thăm dò lai lịch của Lục Thời Dư trong vòng một tháng, sau đó ly hôn bỏ đi.

Cô tin bằng khả năng của cô, không cần đến một tháng, có thể biết đến cuối cùng Lục Thời Dư là thần bí, hay là thật sự tự kỷ.

(1) Matsushima Nanako –

Khi các khán giả của phim Nhật Bản nhắc đến Matsushima Nanako thì những từ ngữ : “xinh đẹp”, “tạo nhã”, “thanh lịch”, “diễn xuất hay” ... luôn đi liền với tên cô. Cô là một diễn viên nổi tiếng của Nhật Bản, đạt nhiều giải thưởng lớn.

Người tự kỷ chỉ sống trong thế giới của mình, hành vi của anh như vậy rất bình thường, nếu anh mà quan tâm làm bữa sáng cho cô, vấn đề đấy mới gọi là khủng khiếp đó!

Vì thế, khuôn mặt cô lại tươi cười, lại gần dọn bàn ăn giúp anh.

“Ăn no chưa? Bát để em rửa.....”

Nhưng mà anh tự dọn chén bát của mình rất nhanh, rửa bằng bồn nước, lại bỏ vào máy sấy, rồi dùng cái khăn trắng như khăn mặt để lau bàn, cuối cùng, còn không quên lau dọn sàn nhà sạch sẽ.

Lâm Ninh há hốc mồm, người mắc chứng tự kỷ lại có năng lực tự lo liệu cuộc sống ư? Cơ bản là anh chẳng cần có người chăm sóc ỷ!

Rửa xong, Lục Thời Dư chẳng nhìn cô, lại quay về phòng, giam mình lại lần nữa.

Từ lúc ra ngoài cho đến khi về phòng, anh cũng không mở miệng nói đến một chữ.

Mà cô, ngày đầu tiên của cuộc sống vợ chồng, đã phá vỡ hình ảnh một cô vợ lý tưởng mất rồi.

Lâm Ninh đứng ngây ra ở nhà bếp, bỗng giật mình nhận ra nhiệm vụ này còn gian nan hơn cô tưởng rất nhiều, bởi vì Lục Thời Dư tự bao kín mình lại đến không còn kẽ hở, ngay cả đến gần anh cũng thật khó khăn, càng không nói đến việc tìm ra bí mật của anh.

“Phiền toái! Thật phiền toái.....”

Cô rầu rĩ lẩm bẩm, đầu và bụng vì hạ đường huyết nhất thời mệt mỏi, quyết định ra ngoài mua một suất ăn sáng lấp đầy dạ dày trước rồi lập kế hoạch tác chiến lâu dài sau.

Cô phải nghĩ thật kỹ, chộc kiểu gì mới có thể hạ gục được tướng đồng vách sắt Lục Thời Dư.

Lâm Ninh dần nhận ra, tất cả những gì lúc trước cô được huấn luyện để trở thành một cô vợ tài sắc vẹn toàn đều không dùng được.

Vì mọi chuyện trong nhà đã có một tay Lục Thời Dư xử lý.

Hơn nữa cái gì anh cũng biết.

Anh không ra khỏi cửa, nhưng lại có người thường xuyên đưa rau dưa, bánh, sữa tươi đến, anh hay dùng những thứ này để nấu ba bữa cơm.

Khụ, phải nói là ba bữa cơm của anh nhỉ, cô nào có phần.

Đến hẹn lại lên, đến giờ là anh dọn phòng, đúng ba giờ chiều hàng ngày, anh lại dùng máy hút bụi, dùng khăn lau nhà dọn cả nhà một lượt, mỗi ngày đều như thế.

Chính anh tự giặt quần áo, phơi quần áo, rút quần áo, gấp quần áo, không chỉ sắp xếp, mà còn chia ra theo chất liệu, sau khi giặt sạch phơi khô, hầu như bộ quần áo nào anh cũng là một lượt, áo sơ mi quần dài thì treo trong tủ quần áo, mà áo phông và quần lót thì được gấp phẳng lì hình lăng giác rõ ràng, giống như hàng vừa mới bày bán trong cửa hàng vậy.

Nhưng cũng như thế, anh sẽ không giặt quần áo của cô, cũng không dọn phòng của cô, anh gạt cô ra ngoài cuộc sống của anh, không nhìn cô, không quan tâm đến cô, không nói chuyện với cô.

Nhưng cũng không phải là anh cố ý hay có ác ý gì, thậm chí anh còn thường lướt sát qua người cô ở phòng khách hoặc ở nhà bếp, như là anh còn có bản lãnh làm cô không tồn tại, loại cảm giác này; Nói chiến tranh lạnh, không bằng nói là... Coi thường.

Thẳng thẳng mà nói, loại cảm giác này rất là khó chịu.

Lâm Ninh chưa bao giờ biết bị biến thành không khí lại khiến con người ta tức giận như thế, hết lần này đến lần khác cô lại không thể mắng anh, lại càng không thể đánh anh ta bẹp xẹp lẹp một trận, điều này khiến cô thật buồn bực.

Lục Thời Dư phân chia ranh giới rất rõ ràng, tuy cô sống chung một nhà với anh, lại mãi mãi không chạm được vào thể giới của anh, cho dù giờ cô đang ngồi an nhàn trên ghế sofa theo dõi anh dọn phòng khách, khoảng cách giữa cô và anh lại xa vời vợi như là nam cực và bắc cực vậy!

“Thời Dư, ngày nào anh cũng dọn như thế mà không mệt à?” Cô ôm hai đầu gối, nhìn anh chòng chọc, thử bắt chuyện với anh lần thứ một nghìn.

Lục Thời Dư vẫn chẳng đáp lại giống như lần chín trăm chín chín trước, anh chỉ chuyên tâm dọn hộc tủ ở trên vách tường.

“Hừ, xem ra anh chẳng mệt đâu nhỉ, em nghĩ, dọn dẹp là sở thích của anh chẳng?”

Lâm Ninh đứng thẳng vai, cũng chẳng hi vọng anh đáp lại, lấy quần áo tự tay giặt lại tự tay phơi rút trải đầy trên ghế sofa, gấp lộn lung tung, lại còn rừ rì lẩm bẩm: “Nhưng nếu anh thích làm việc nhà như thế, vì sao không quét dọn qua phòng hộ em? Còn phân ra rõ ràng vậy nữa, phòng em ở nhưng là nhà của anh nhé!”

Cô nhớ lại, quần áo trong tay thành một mớ hỗn độn, còn khó coi hơn là không gấp.

Không còn cách nào, cô mãi mãi cũng không hiểu làm thế nào mới có thể gấp quần áo được phẳng phiu, có lẽ cái chuyện gấp quần áo này cũng phải dựa vào tài năng thiên phú mới được.

Thở dài, cô đang định ôm lấy quần áo về phòng, nhét thẳng vào tủ quần áo, đột nhiên, Lục Thời Dư dừng động tác vung vẩy lại, sau đó, nhảy một bước dài về phía sau, nhìn chăm chăm vào góc tủ, bất động.

Làm sao? Sao vậy?

Sắc mặt Lục Thời Dư trắng bệch, đáng vẻ bị dọa đến choáng váng.

Cô gần như không nghĩ nhiều, lập tức theo thói quen nhặt dép lê dưới chân lên, quăng thật mạnh về phía chú gián.

Bộp một tiếng, trúng thẳng mục tiêu, chú gián đánh thương nằm bẹp dí dưới chiếc dép, số chết đã định.

Tiếp theo, cô đứng dậy đến gần, cầm lấy dép lê, chỉ thấy chú gián không nhúc nhích, như là đã chết, may mà không phọt ra cái thứ ruột ghê tởm kia.

Cô chụp lấy một tờ giấy, khom người tóm lấy râu chú gián, cầm nó lên, cười tí tởn.

Đây chính là công lực thâm hậu của cô, vốn có thể dùng nhiều sức hơn, nhưng vì nhân từ muốn để lại cho nó một thi thể nguyên vẹn, cũng đỡ phải bẩn nhà, về sau khỏi rắc rối.

Nhưng nụ cười của cô đông cứng lại, bỗng kinh hoàng nhận ra mình lúc này đang sắm vai một bà chủ nhà hiền thực tài đức cơ mà, sao lại có thể tiện tay đập gián như vậy, lại còn nhặt con gián lên cười khẩy?

Liếc trộm Lục Thời Dư một cái, anh không nhìn cô, nhưng mà, anh lại nhìn con gián trong tay cô, chẳng biết đang nghĩ gì nữa.

Cho nên cô thét lên thật lớn, ném con gián sang bên, giả vờ sợ hãi kêu: “Trời ạ... em không chú ý, gián à! Thật đáng sợ! Thật đáng sợ! Em sợ quá! Thời Dư....”

Nhưng Lục Thời Dư không để ý đến cô, vừa thấy cô ném con gián đi, vội vội vàng vàng trốn về phòng, đóng cửa lại.

Cô sững sờ vài giây, một người diễn tuồng chẳng làm gì, đành hậm hực đóng vai ác quỷ, nhặt thi thể chú gián lên, quăng vào bồn cầu phòng tắm xả trôi đi.

“Một người đàn ông cao lớn lại sợ một con gián nhỏ, nực cười, ngày mai mình phải đi bắt một đồng gián ném vào phòng anh ta, ép anh ta ra ngoài....”

Lời vừa ra khỏi miệng, cô neho mắt tà ác lại.

Hừ, cách này không tệ, nhưng lại có điểm ghê tởm, cũng không hợp với phong cách của cô.

Lúc này, chuông điện thoại reo lên trong phòng khách, cô đoán cuộc gọi này tám phần là Lục Lan Hương gọi cho cô, vì Lục Thời Dư căn bản không nghe điện thoại, điện thoại ở đây chỉ là vật trang trí, bình thường cũng chẳng bao giờ reng.

Bước vào phòng khách, cô mới nhận điện thoại, chợt nghe thấy giọng nói sắc bén của Lục Lan Hương.

“Lâm Ninh, ngày kia là ngày mừng thọ tám mươi tư tuổi của bà nội Thời Dư, mọi năm chúng ta đều tổ chức yến tiệc, cô và Thời Dư đều phải về....”

“Thời Dư sẽ về á?” Cô hoài nghi.

“Nó sẽ về, tình cảm của nó và bà nội rất tốt, năm nào nó cũng tham dự.”

“À?”

“Mẹ ta rất yêu Thời Dư, nó không đến mẹ ta lại làm ầm lên, phiền chết người, cô và Thời Dư cùng đến đi, ngày kia ta sẽ gửi thiệp mời đến cho hai người.”

“Vâng.”

“Thời Dư ra khỏi nhà, sẽ không thể trốn trong phòng nó nữa, đến lúc đó cô có thể bồi dưỡng tình cảm với nó, biết không?”

Hừ? Ngày kia Lục Thời Dư không ở nhà, lúc đó không phải là cơ hội tốt để lục soát phòng anh ta sao?

2. Chương 02

Mỗi năm Lục gia lại họp mặt một lần, đều là vì chúc mừng sinh nhật của bà cố nội Lục gia.

Sau khi ông Lục qua đời, bà trở thành người lớn tuổi nhất ở Lục gia, giờ bà đã tám mươi tư tuổi, từng trúng gió một lần, thần trí lúc tỉnh lúc mê, hiện tại sống một mình ở quê hương của Lục gia, thuê một y tá chăm sóc đặc biệt.

Mỗi năm Lục gia lại tổ chức sinh nhật cho bà, trước kia người đứng ra tổ chức là cha của Lục Thời Dư, giờ lại đổi thành bác của Lục Thời Dư, Lục Lan Hương.

Lục Lan Hương kết hôn bốn lần, có con ở khắp nơi, một trai ba gái, con trai và con gái lại có con của riêng họ nữa, cộng thêm người chồng hiện tại, một nhà gần hai mươi người, khí thế cũng không nhỏ, ngược lại, Lâm Ninh và Lục Thời Dư lại có vẻ đơn cô thế cô, không có chút trọng lượng nào.

Lâm Ninh biết rõ Lục Lan Hương chúc thọ mẹ, tuyệt không xuất phát từ lòng hiếu thảo, mà âm mưu của bà ta là chiếm lấy vùng đất không nhỏ được đứng tên của bà cố nội.

Bà ta chỉ sợ một ngày bà cố nội lơ đãng lại trao vùng đất này cho Lục Thời Dư, bởi vậy mới tìm mọi cách lấy lòng bà cố nội.

“Mẹ, sinh nhật vui vẻ! Đây là sợi dây chuyền vàng con tặng mẹ, chúc mẹ sống lâu trăm tuổi.” Lục Lan Hương cầm một sợi dây chuyền vàng nặng trĩu đến, còn cẩn thận đeo cho mẹ.

Bà cố nội chẳng có cảm xúc gì với cái vòng vàng này, chỉ hỏi: “Thời Dư đâu? Sao Thời Dư chưa đến?”

“Đến rồi! Mẹ, Thời Dư không phải đang ở đây sao? Nó không còn nhỏ nữa, đã kết hôn rồi, nhìn cô bé cạnh nó kia, vợ nó đấy, vì sinh nhật mẹ, con đã đặc biệt dặn tài xế đưa chúng đến đó.” Lục Lan Hương chỉ vào Lục Thời Dư vừa đến đã an vị trên ghế sofa không hòa hợp với mọi người, ánh mắt và giọng điệu đầy châm chọc.

Lâm Ninh ngồi cạnh Lục Thời Dư, trước sau vẫn giữ nụ cười vừa dịu hiền vừa xinh đẹp.

“Nó là Thời Dư à? Không giống! Vóc dáng Thời Dư rất nhỏ rất đáng yêu.....” Bà cố nội nhìn Lục Thời Dư, biểu cảm có điểm ngờ ngàng.

Lục Lan Hương trở mặt coi thường, thăm rủa: “Một già một trẻ đầu toàn bã đậu, phong thủy Lục gia rốt cuộc đã có vấn đề ở đâu?”

“Đừng lãng phí thời gian với hai đứa đàn dó nữa, mẹ.” Người con lớn nhất của Lục Lan Hương, Vương Kiến Sinh khinh miệt nói.

“Đừng nói lung tung! Kiến Sinh, bà nội thỉnh thoảng rất tỉnh, đừng để bà nghe được.” Lục Lan Hương thăm mắng.

“Yên tâm, con thấy bà già đó ngơ ngẩn lâu rồi, không biết gì đâu.”

“Được rồi, cầm miệng lại cho ta.” Lục Lan Hương giận dữ trừng mắt nhìn con.

“Này, có phiền không? Cắt bánh ngọt được chưa, lát nữa con còn có hẹn.” Con gái út của Lục Lan Hương sốt ruột nói.

“Con muốn ăn bánh ngọt! Con muốn ăn bánh ngọt!” Vài cháu trai của Lục Lan Hương cũng gào to.

“Được rồi! Cũng không cần hát mừng sinh nhật nữa, Mary, cắt hết bánh đi, mỗi người một phần.” Lục Lan Hương gọi giúp việc cắt bánh ngọt, sau đó nhân lúc mọi người đang mải ăn bánh, đi ra sân thượng, quay đầu vẫy tay với Lâm Ninh.

Lâm Ninh lại gần.

Lục Lan Hương giao cho cô một túi to, thì thầm: “Đây là tài liệu về chuyển nhượng cổ phần công ty, cô nghĩ cách để Thời Dư đóng dấu ký tên lên trên.”

“Vâng.” Lâm Ninh Thuận đỡ lấy cái túi.

“Chờ tôi lấy hết toàn bộ cổ phần công ty khoa học công nghệ Toàn Lục về tay, tôi sẽ cho cô và quê hương Đại Lục của cô một số tiền, đến lúc đó cô đi hay về là tùy cô.”

“Thật không? Đến lúc đó..... Tôi..... Có thể bỏ mặc Thời Dư, ly hôn với anh ta ư?” Cô cố ý hỏi.

“Đúng, chỉ cần xong chuyện này, cô được tự do.” Lục Lan Hương cười châm biếm.

“Vây à.....” Miệng cô đáp lại, nhưng ánh mắt thì lơ đãng nhìn Lục Thời Dư, anh rốt cuộc có biết đang bị bác mình hãm hại hay không?

Nói thẳng ra, cô không nhìn ra anh là bị tự kỷ thật hay là đang đóng kịch nữa?

Vì tình trạng bệnh của anh và hình ảnh của người mắc chứng tự kỷ nhìn không giống nhau.

Anh không làm ra động tác kỳ quái nào, mắt cũng không bị lè, anh chỉ không nói lời nào, không để ý đến mọi người, lúc này anh ngồi kia nhìn ngoài cửa sổ, vẻ ngoài tuấn tú nhã nhặn, nếu không nói, nào ai biết anh có bệnh.

Nhưng sau khi tiếp xúc với anh, lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Anh như đang sống trong một thế giới của mình, trong thế giới đó, chỉ có mình anh, anh không cần, cũng không muốn bất kỳ ai có mặt.

Hơn nữa, anh luôn im lặng.

Từ khi kết hôn đến nay, cô chưa từng thấy anh mở miệng nói một chữ, hoàn toàn không, giống như một kẻ câm điếc.

Thứ duy nhất cô có thể chắc chắn là, anh không phải kẻ điếc.

Cô biết anh nghe thấy, nhưng anh lại không đáp lại.

Coi thường, cơ bản không nhìn người xung quanh, luôn trốn trong thế giới riêng của mình, không nghe, không nói, không nhìn, thật sự nếu mà giả vờ đến được tận cái độ này, cho dù không bệnh cũng là không bình thường.

“Ta nghĩ cô cũng không muốn ở cạnh cái tên thiếu năng trí tuệ kia suốt đời đúng không?” Lục Lan Hương mỉa mai, quay về phòng khách.

Thiếu năng trí tuệ, từ này thật đáng thương người.....

Lâm Ninh lạnh lùng nhìn theo bóng dáng Lục Lan Hương, thật sự cảm thấy bị ai thay Lục Thời Dư vì có người bác nhần tâm như vậy.

“Không ngờ tên đàn Thời Dư kia lại có thể cưới được một cô em Đại Lục xinh đẹp như vậy, may mắn thật.”

Một giọng nói ngả ngón bỗng vang lên sau lưng cô, cô quay đầu lại nhìn thấy con trai của Lục Lan Hương - Vương Kiến Sinh, lập tức giả vờ cười e lệ chào hỏi.

“Anh họ.” Vương Kiến Sinh hơn Lục Thời Dư năm tuổi, nhưng vì béo nên nhìn hần như người trung niên.

“Anh cầm bánh ngọt đến cho em.” Đôi mắt như tên trộm của Vương Kiến Sinh nhìn cô, ân cần đưa bánh ngọt.

“Cám ơn.” Cô đón lấy đĩa bánh cũng không ăn, vì rất ghê tởm.

Bình thường nếu có gã đàn ông nào dùng loại ánh mắt này nhìn cô, đã sớm bị cô đập cho bẹp ruột rồi.

Nhưng giờ cô đang là Lục phu nhân “dịu dàng”, cho nên đành kiên nhẫn thôi.

“Người đẹp như em mà phải lấy tên ngu như Thời Dư, có phải rất tủi thân không?” Vương Kiến Sinh vừa nói vừa từ từ đến gần cô.

Đầu tiên nghe thấy Thời Dư cười một cô em Đại Lục, hần còn tưởng là một cô gái quê mùa, hôm này vừa gặp, mới phát hiện đúng là một mỹ nữ tuyệt đẹp!

Bạch tịnh tú uyển (1), dáng người yếu điệu, đôi mắt đầy nước mở lớn, khoe môi mỉm cười, không quyến rũ, cũng rất có hương vị, anh nhìn mà ghen tỵ muốn chết.

“Thời Dư không phải người ngu.” Lâm Ninh thay lời Lục Thời Dư nói.

“Dù không phải, cũng chẳng kém bao nhiêu, khi ba mẹ nó chết, ở lễ tang nó chỉ biết ngây ngốc, căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra, có khi, chúng tôi đến nhà nó tùy tiện lấy vài món, nó cũng không biết, đầu óc nó có vấn đề khá lớn, chẳng biết gì cả...”

Cách nói của Vương Kiến Sinh khiến lửa giận của Lâm Ninh bốc lên bùng bùng.

Người nhà này đúng là khinh người quá đáng! Bọn họ coi Lục Thời Dư là cái gì?

Tiếp theo, tay Vương Kiến Sinh lại không an phận đặt lên vai cô, cười đến dâm dăng: “Anh đoán, tên kia ngay cả cách yêu vợ mình thế nào chắc cũng không biết đâu nhỉ!”

Ngón tay trở của cô hơi run một chút, thiếu tý nữa thì tung nắm đấm ra, nhưng vẫn nhịn xuống.

Ai~~! Chịu đựng thật là khổ.

“Tôi không hiểu anh đang nói gì.” Cô rử mắt xuống, che đi sát khí sắc bén trong mắt mình.

“Ai!!, chuyện này sao mà không hiểu? Con gái đẹp như em, không có đàn ông tuổi đều (2), thật đáng thương.....” Anh càng nói càng làm càn.

Cả năm ngón tay của cô đều đang run, tên khốn kiếp này đáng ăn đòn!

“Nếu nghe lời anh, chắc chắn sẽ khiến em sung sướng vô cùng.....”

Vương Kiến Sinh đang nói dở, bỗng ngẩn ngơ, vì anh thấy Lâm Ninh “có ý” lấy bơ bánh ngọt trong tay cô đặt dưới đống quần của anh, sau đó vô tội gào to...

“Ôi chao! Anh Kiến Sinh, anh làm gì thế? Sao anh lại lấy bánh ngọt của em bôi vào chỗ ... quần anh vậy?” Cô lớn tiếng kêu sợ hãi.

Trong phòng khách xôn xao một trận, toàn bộ mọi người đều chạy ra sân thượng.

“Sao lại thế này?” Lục Lan Hương ngạc nhiên mở to mắt.

“Con cũng không biết! Anh Kiến Sinh nói muốn biểu diễn sở trường vô song của anh ý cho con xem, sau đó liền đem bánh ngọt bôi..... nơi đó.....của ...”

Lâm Ninh chỉ vào chỗ kín của Vương Kiến Sinh, dáng vẻ như sợ hãi không biết phải làm sao.

Tất cả mọi người cùng mở lớn mắt nhìn vào—bơ bánh giữa hai chân Vương Kiến Sinh.

(1) duyên dáng nõn nà

(2) tự hiểu tự hiểu, ai ko hiểu xin mời vào phòng tư vấn giải đáp thu phí mới mở nha ^^

“Kiến Sinh? Con.....” Lục Lan Hương cảm tức nhìn đứa con bỏ đi kia.

“Không, không phải con.....” Vương Kiến Sinh ngạc nhiên há hốc mồm, muốn giải thích, nhưng mới mở miệng, vợ hắn đã vọt đến, hung hăng tát hắn một cái như trời giáng.

“A! Cô..... cô muốn gì?” Vương Kiến Sinh đau đớn che mặt kêu to.

“Vương Kiến Sinh, anh đúng là tên dê già không biết xấu hổ!” Vương phu nhân tức giận mắng to.

“Không phải, là cô ấy.....” Vương Kiến Sinh chỉ vào Lâm Ninh, thở hổn hển.

“Em không biết anh Kiến Sinh muốn làm gì, nhưng anh ấy đến gần chỗ em, còn nói cái gì mà anh ấy sẽ làm em sung sướng vô cùng.....” Lâm Ninh giả bộ làm một người con dâu nhỏ bé vừa ngây thơ lại vừa yếu đuối.

Mọi người lại há mồm thở mạnh.

“Kiến Sinh, con thật là.....” Người chồng thứ ba của Lục Lan Hương lắc đầu coi thường.

“Mất hết cả thể diện! Lại còn là vợ của em họ.....” Ngay cả em gái Vương Kiến Sinh cũng nhìn hắn khinh bỉ.

“A! Đây là quấy rối tình dục! Quấy rối tình dục!” Đứa con bảy tuổi của Vương Kiến Sinh hô to.

“Câm miệng!” Vương phu nhân thở phì phì cốc vào đầu con.

“Mẹ, sao mẹ đánh con? Đây đúng là quấy rối tình dục thường nói trên tivi mà.....” Bé trai chống đối gào thét.

“Quấy rối tình dục là gì vậy?” Cô bé con tò mò hỏi.

“Chính là chàng trai ăn cắp cái đẩy của cô gái.....”

“Đủ rồi!” Vương phu nhân mắng con trai, lại nhìn sang ông chồng trách móc: “Anh lộn xộn bên ngoài còn chưa đủ à? Muốn tôi tiễn anh đi mới an phận đúng không?”

“Mụ đàn bà này.....” Vương Kiến Sinh cũng tức giận, mặt đỏ đến tận mang tai.

“Tôi làm sao? Làm sao?”

“Mụ điên!”

“Anh dám mắng tôi điên?”

“Ầm ỹ muốn chết, mau đi thay quần áo đi, khó coi chết đi được!” Lục Lan Hương nghe không nổi nữa, quát chói tai một tiếng.

Vương phu nhân lập tức véo tai Vương Kiến Sinh mắng to: “Anh đi vào cho tôi!”

“A.....” Vương Kiến Sinh ngậm đắng nuốt cay, cứ như vậy bị bà xã túm về phòng.

Ngay khi bên ngoài đang loạn lên, Lâm Ninh lén lút trở về cạnh Lục Thời Dư, bưng đĩa bánh anh vẫn chưa đụng đến lên, ăn từng miếng từng miếng, giống như mọi chuyện xảy ra chẳng liên quan đến cô.

Ánh mắt Lục Thời Dư đang nhìn ngoài cửa sổ lại kéo về, dừng trên mặt cô vài giây, lại chuyển đi nơi khác.

Lâm Ninh không chú ý, bởi vì mấy tên tiểu quỷ lúc này đang xông lại đây, lấy chai xịt ruy băng trong đám cưới, cùng phun lên cô và Lục Thời Dư.

“Lêu lêu! Chú rể ngu ngốc cô em Đại Lục! Chú rể ngu ngốc cô em Đại Lục!”

Lâm Ninh bị phun lên mặt, cơn tức bốc hết lên. Tên tiểu quỷ coi trời bằng vung này, tất cả đều bị người lớn làm hư rồi! Thật đáng đánh đòn!

“Ha..... cười đi cười đi..... Bọn mày xem, ông này chẳng có cảm giác gì cả, như thằng ngốc ý..... đúng như mẹ tao nói, là tên đàn độn.....”

Lũ trẻ chỉ vào Lục Thời Dư bất động ngây ngốc bị phun ruy băng ngập đầu mà cười to.

Lâm Ninh thấy anh bị tiểu quỷ ức hiếp, càng giận, bánh ngọt trong tay vừa để xuống, nghiêng người về phía trước, đoạt lại cái chai xịt trong tay đứa bé, dùng nụ cười dịu dàng điềm đạm nhất nói với chúng: “Đừng làm vậy nhé! Anh bạn nhỏ, làm vậy rất—nguy—hiểm!” Cô vừa nói, năm ngón tay đã từ từ nắm chặt, bóp cái chai đến méo đi.

Bọn trẻ bị dọa đến đờ người, tất cả nín thinh.

Bình sắt rắn chắc kia... ở trong tay cô.... Giống như nắm mỳ....

“Phải ngoan, biết không?” Giọng nói dịu dàng, nhưng hai mắt lại sắc như đao.

Bọn trẻ hoảng sợ gật đầu lia lịa.

“Còn nữa, anh ấy không ngốc, anh ấy là cậu bạn con, cùng nói xin lỗi cậu, được không?” Mềm mỏng hỏi, tay lại làm chiếc bình kia ngày càng méo xẹp đi.

Bọn trẻ nào dám nói không được, giọng nói gần như còn nhanh hơn cả hét, chỉ sợ nói chậm, kết quả còn thảm hơn cái bình kia.

“Cậu, xin lỗi! Xin lỗi.....”

“Mà ta, là mẹ các con.” Cô nhắc nhở.

“Mẹ,.....xin lỗi.....” Bọn trẻ cảm thấy bà mẹ này siêu khủng bố.

“A..... Các con ngoan quá! Về sau không được phép vô lễ với cậu biết chưa!” Cô cười khen ngợi, còn vươn tay kia ra nhẹ nhàng vuốt lên đầu đứa bé bị cô giật mấy bình xịt.

Hai mắt đứa bé kia mở to kinh dị, nghĩ mình chết chắc rồi! Sợ đến mức toàn thân run lấy bầy, muốn khóc cũng không dám khóc.

“Tốt lắm, đi chỗ khác chơi đi.” Cô nói xong liền trả cái chai bẹp về tay thằng bé.

Thằng bé kia run như cây sậy cầm lấy cái chai, xoay người chạy trốn chết, những đứa bé khác cũng lập tức giải tán, đều chạy đi tìm cha mẹ chúng.

Lâm Ninh tức cười hừ lạnh một tiếng, gỡ bỏ những dải băng trên người xuống, xoay người cũng tiện tay làm giúp Lục Thời Dư, nhưng khi cô quay đầu lại, đã thấy anh nhìn chăm chú.

3. Chương 03

Lâm Ninh trở lại căn hộ cao cấp, chạy vào cửa, chào nhân viên quản lý, ấn thang máy, đang đi lên lầu, một công nhân ăn mặc như thợ sửa ống nước xách theo công cụ bước vào thang máy, đưa lưng về phía camera ở góc.

“Vừa rồi Lục Thời Dư bỗng trở về, chúng tôi phải rút gấp, nhưng tổ trưởng nói muốn download thêm một file đã bị khóa nữa, không kịp đi ra ngoài, bây giờ vẫn còn đang ở trong phòng Lục Thời Dư.” Người công nhân mở miệng nói.

File bị khóa? Kha Tấn Duy phát hiện gì rồi sao?

“Được, tôi sẽ yểm trợ để anh ấy có thể rút an toàn.” Lâm Ninh cúi đầu vừa giả vờ tìm thứ gì đó trong túi vừa trả lời.

“Không phải cô nói ra ngoài 3 tiếng à? Sao mới có hai tiếng mà Lục Thời Dư đã về?” Người nọ oán giận.

“Làm sao mà tôi biết được tên Lục Thời Dư kia nhân lúc tôi không chú ý bỗng ra về? Anh ta thậm chí còn bỏ tôi ở lại, còn mình thì chạy về trước.” Cô tức giận nói.

“Có phải anh ta về vì có chuyện gấp không?” Người công nhân hỏi.

“Không phải, tại tôi chưa hỏi rõ chuyện này, nghe nói cái tên quái thai đó không ra ngoài vượt quá hai giờ.” Cô thì thầm.

“Cô có cảm thấy anh ta thật sự bị bệnh không?”

“Không biết, việc này phải đợi Kha Tấn Duy xem xong tư liệu ở máy tính của anh ta rồi mới có thể xác định. Nhưng, nếu anh ta không bị bệnh, tin rằng cũng chẳng được bình thường.” Cô chế nhạo nói.

“A, thế hả?” Người công nhân cười nhạt. Lâm Ninh nổi tiếng là hung dữ ở bộ, cho dù bây giờ ăn mặc duyên dáng mà xinh đẹp, thì cái tính khí nóng nảy này cũng không thay đổi được.

Thang máy lên tầng mười sáu, cửa mở ra, người công nhân nửa đùa nói: “Tổ trưởng chúng tôi phải nhờ cô cứu anh ấy rồi, anh ấy vừa nghe tin cô kết hôn, tâm trạng có vẻ rất xấu.”

Cô cho anh một cái nhìn khinh thường, chẳng thêm nhiều lời.

Ra khỏi thang máy, chiếc cửa đóng lại sau lưng cô, người công nhân kia tiếp tục lên lầu, cô biết anh sẽ lên tầng mười bảy chờ lệnh. Lấy chìa khóa ra, mở cửa nhà Lục Thời Dư, cô bước vào đã thấy Lục Thời Dư đang ngồi trong phòng khách xem tivi.

Nhưng, cô rất ngạc nhiên, Lục Thời Dư về nhà sao lại không trốn vào phòng, vì sao chứ?

Là vì phái hiện trong phòng có người? Hay là....

Đang đợi cô?

Trái tim cô rung động, lập tức ném ngay cái ý nghĩ buồn cười này đi, anh không để ý đến cô mới tự về một mình, sao có thể để cửa mở chờ mình về.

“Thời Dư, sao anh không đợi em đã về trước rồi?” Cô đến gần, ngồi xuống đối diện anh, oán giận nói.

Lục Thời Dư không nhìn cô, ánh mắt vẫn dán vào màn hình.

“Anh quên em là vợ anh à? Đi cũng chẳng báo một tiếng, cứ như thế để em lại căn nhà đó, thật quá đáng!” Cô giả vờ uất ức nói.

Ông chồng không hề hé răng, cô đành tiếp tục nói: “Em không quen người nhà anh, vậy mà anh để em một mình ở lại đó đến mất cả tự nhiên!”

Lục Thời Dư vẫn không đáp lại, nhưng anh lại tắt tivi, đứng lên

“A, anh phải về phòng à?” Cô vội hỏi.

Anh đương nhiên không trả lời, nhưng động tác về thẳng phòng của anh lại chẳng khác nào câu trả lời.

Cô thấy tình hình không đúng, động não một cái, bỗng thét lớn: “A có gián~~! Gián cạnh chân anh kia...”

Anh rung mình một cái, như bị điện giật lập tức nhảy dựng lên.

Cô không ngờ anh lại phản ứng mãnh liệt như thế, nhịn không được bật cười, vì thế lại chỉ vào ống quần của anh hét to: “Á! Bò lên quần anh kia! Chân phải! Chân phải!”

Anh càng hoảng sợ, cúi đầu dậm dậm chân, sau đó vì một khắc vô tình, anh trực tiếp ngã đè lên cô, cô không kịp tránh, hai chân móc vào nhau, cứ như vậy mà ngã xuống sàn gỗ....

Bụp một tiếng, cơ thể hai người xếp chồng lên nhau, Lâm Ninh đau đớn hô to “Ôi!”

Hai người ngay cả nói chuyện điện thoại cũng có thể đấu khẩu. Thật ra lúc trước khi nói chuyện bọn họ thường hay cãi nhau, giờ ngấm lại, có lẽ do tính họ trời sinh không hợp.

“Nếu là một người đàn ông mắc chứng tự kỷ đáng yêu thì vấn đề của em càng nghiêm trọng hơn.” Anh khịt mũi.

“Không cần anh quan tâm, ít nhất em ở chung với Thời Dư rất vui.” Cô ngậm nga nói.

“À? Ở chung rất vui à, nhưng thật đáng tiếc, cuộc hôn nhân ngắn ngủi của em và Lục Thời Dư để thương có lẽ sắp kết thúc rồi.”

“Sao vậy? Anh ấy bị tình nghi à?” Cô rùng mình.

“Gần như thế. Trong máy tính của anh ta không có gì đặc biệt, có vài file bị mã hóa, sau khi anh giải mã, tất cả bên trong là tư liệu và bệnh án cá nhân từ nhỏ đến lớn, cùng với các báo cáo trên y học có liên quan đến chứng tự kỷ, xem ra đúng là anh ta mắc chứng tự kỷ thật, nhưng chứng bệnh của anh ta thuộc loại tiềm ẩn không điển hình, nói chung không giống với chứng tự kỷ, có phần tương tự như lập dị và tự cô lập..”

“Hả?” Lục Thời Dư quả nhiên có bệnh. Nhưng, không biết vì sao, chứng minh là anh có bệnh, ngược lại cô còn thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Còn có vài tập tin bị khóa anh không mở ra được, tải về trước, rồi mang về bộ kiểm tra lại.” Kha Tấn Duy lại nói.

“Nếu chưa mở được, sẽ không thể chứng minh anh ấy không phải tên hacker kia.....”

“Em có vẻ nuôi tiếc phải rời khỏi anh ta nhỉ?” Kha Tấn Duy chế nhạo.

“Anh nói bậy gì đó?” Cô trách móc, mặt không hiểu sao lại đỏ bừng lên.

“Vừa rồi tổng bộ CIA Mỹ đã tìm ra được cuộc giao dịch của “Bóng ma” trên facebook, lần theo dõi hành tung của anh này, phát hiện ra vị trí mạng của anh là Trung Quốc.”

Cô ngây ngốc, lại nói: “Thật không? Cho nên chúng ta đã tìm sai đối tượng rồi?”

“Đúng vậy! Chúc mừng em, em có thể bắt đầu chuẩn bị làm thủ tục ly hôn được rồi.” Tiếng cười của Kha Tấn Duy có chút thô tục.

Cô khẽ cắn răng, sao trước kia lại không biết tên Kha Tấn Duy này đáng ghét như thế?

“Cám ơn sự quan tâm của anh, chuyện này em sẽ tự tìm hiểu.” Cô dứt lời lập tức tắt máy, còn quảng điện thoại lên trên giường, người cũng ngã xuống giường theo hình chữ “đại” ()

Nếu Lục Thời Dư không phải là vấn đề, vậy thì nhiệm vụ này của cô sắp kết thúc rồi.

Nhưng, cô mà đi, Lục Thời Dư phải làm sao?

Anh có thể đối phó với bà bác lợi hại kia thế nào?

Nếu cổ phần công ty cha anh để lại đều bị cướp mất, về sau, anh dựa vào cái gì mà sống?

Một loạt các vấn đề nổi lên, thật lâu sau, cô mới nhận ra rằng cô đang lo lắng cho Lục Thời Dư.

“Hò! Mình làm cái gì thế? Chuyện của anh ta liên quan gì đến mình.....” Cô bỗng ngồi dậy, vò vò đầu, cảm thấy mình nghĩ nhiều quá.

Cái tên quái thai kia, cho dù toàn thế giới chỉ còn lại có một mình anh, nhất định sẽ sống tốt, không chết được đâu!

Bây giờ, cô chỉ cần chờ trưởng phòng hạ lệnh, là có thể ly hôn với Lục Thời Dư, cởi bỏ vai diễn Lục phu nhân, về bộ báo cáo.

Thiếu đi cô, tin rằng Lục Thời Dư sẽ rất vui mừng!

Nhưng kỳ lạ là, chính cô lại chẳng vui nổi.....

“Thời Dư, đi, chúng ta đi mua đồ.” Cô không cho phép anh nói không, trực tiếp kéo tay anh đi ra ngoài.

Anh cũng không kháng cự, cứ như vậy bị cô kéo ra ngoài cửa, đón thang máy xuống lầu.

Trước tòa cao ốc mà Lục Thời Dư ở là một cái sân lớn trồng đầy cây xanh và hoa cỏ, đường được quy hoạch khá tốt, ánh mặt trời ấm áp, gió mát sảng khoái, vô cùng thoải mái.

Cô hít thở thật sâu, quay đầu lại nói với anh: “Sao, cảm giác không tệ chứ? Phải thường xuyên ra ngoài phơi nắng, mới có thể khỏe mạnh, biết không?”

Anh không nói chuyện, chỉ nhìn cô.

Cô mỉm cười với anh, lại nói: “Đừng ở nhà cả ngày, anh nhìn anh đi, cũng không vận động, gầy tong teo.....” Nói rồi, nắm lấy cánh tay anh, lại giật mình.

Ê? Cánh tay Lục Thời còn rất rắn chắc....

“..... Được rồi, anh không tính là rất gầy, nhưng cứ núp ở trong nhà thì không khỏe đâu, về sau nhớ rõ, mỗi sáng sau khi phơi đồ xong thì ra ngoài hít thở không khí, ít nhất phải đi nửa tiếng mới được về.” Giọng điệu của cô như một giáo viên dạy học sinh phải làm bài tập.

Ánh mắt của anh đuổi theo một con quạ nhỏ bay ngang qua, trên mặt có không một tia tình cảm.

Cô lơ đãng, nhìn khuôn mặt anh ở góc nghiêng, không khỏi tò mò.

Nếu không bị chứng tự kỷ, anh sẽ là mẫu đàn ông thế nào?

Cởi mở? Hay là điềm tĩnh? Dịu dàng? Hay là lạnh lùng?

Ánh mặt trời chiếu vào người anh, thoát nhìn cao ráo mà đẹp trai, sáng sủa điểm đậm, người đàn ông có gương mặt đẹp như thế, tâm lý lại có vấn đề.....

Ai~~!

Thầm thở dài một hơi, tình mẫu tử nổi dậy, muốn bảo vệ anh.

Trước khi cô tháo cái mác cô vợ này ra, cô phải giúp anh mua ít đồ dự trữ mới được.

“Thời Dư, chúng ta đi mua vài thứ đi.”

Cô dẫn anh đến siêu thị gần đó.

Siêu thị này rất lớn, cô đẩy xe mua hàng, chất một đồng đồ ăn vào trong, Lục Thời Dư lảng lạng đi bên cạnh, nhìn cô phung phí mua đồ.

“Bánh quy này có rất nhiều chất xơ, tốt cho sức khỏe, buổi sáng khi anh đói thì ăn lót dạ...” Cô nói một mạch rồi bỏ vào xe.

“Loại nước trái cây ít đường này không tệ, lúc trước khi em không có thời gian ăn hoa quả thì đều uống thứ này, rất là tiện.” Cô như một cựu chiến binh, lấy từng tá một vào xe mua hàng.

Thói quen của người có cuộc sống bận rộn (hay là lười?) như cô, thành thạo nhất là những loại thực phẩm tiện lợi mở ra uống liền hay mở ra ăn liền này.

Tiếp theo, cô lại mua một đồng đồ, ăn, uống, lau, rửa..... Cái loại tinh thần này, giống như hận không thể mua cả cái siêu thị này về nhà.

Cuối cùng, cô tìm khắp nơi trên kệ thuốc trừ sâu, tìm ra một loại thuốc diệt gián hiệu quả nhất, quay đầu nói với Lục Thời Dư: “Loại này diệt gián rất tốt, chỉ cần xịt vào góc tường, gián sẽ bò ra rồi chết lả quay bên ngoài, không cần phải động tay động chân, dùng rất tốt.”

Cô tự giải thích, không phát hiện ánh mắt Lục Thời Dư nhìn cô mang theo ý cười thần nhiên.

Mua sắm khoảng một giờ, đồ đã mua xong, đang định đi đến quầy tính tiền, một nhân viên bán hàng trẻ tuổi nhiệt tình gọi họ lại.

“Tiên sinh, tiểu thư, có muốn uống thử không? Đây là rượu hoa quả mới nhất của công ty chúng tôi, ngon vô cùng nhé! Rất thích hợp cho đôi tình nhân, cam đoan uống xong sẽ làm tình cảm của hai vị càng mặn nồng càng ngọt ngào dài lâu...”

Nói thật sao!

Lâm Ninh cười cười, cố ý nói: “Chúng tôi không phải người yêu đâu!”

“Vậy các vị chắc chắn là vợ chồng, vợ chồng thì càng nên uống loại rượu hoa quả này, sẽ khiến hai người càng đậm thắm hơn!” Nhân viên bán hàng lập tức nói.

Cô cảm thấy buồn cười, cầm lấy một chén nhỏ rượu, đưa cho Lục Thời Dư. “Thời Dư, uống một chén đi! Người ta nói chúng ta uống xong sẽ càng đậm thắm đấy.”

Lục Thời Dư không nhận, cô lại dứt khoát đưa đến bên miệng anh.

4. Chương 04

Lâm Ninh nghe thấy có người đang nói chuyện.

“Mụ đàn bà này, so với tôi tưởng còn hung tợn hơn nhiều, cô ta đập người cũng dùng lực rất mạnh.....”

“Nữ đặc vụ cục tình báo trung ương cũng không phải hàng giả, cô gái này từng được huấn luyện, nhìn tư thế cô ta đánh người kia, ác ghê...”

“Chắc cô ta giỏi đóng kịch lắm! Bề ngoài thoát nhìn như kiều thê Nhật Bản dịu hiền.....”

Ba người đàn ông, thảo luận về cô, nghe giọng này, hẳn là ba người đánh nhau với cô ở bãi đỗ xe.

Ý thức của cô từ từ tỉnh lại, đầu óc cũng bắt đầu vận động.

Sau đó, cô phát hiện mắt cô bị che kín, hai tay bị trói tay ra sau lưng, hai chân cũng bị trói chặt, đặt nghiêng trên đệm êm.

Xem ra cô bị bọn này bắt về.

Vậy, Lục Thời Dư đâu? Anh ở đâu? Có an toàn không?

Nghĩ đến Lục Thời Dư, ngực của cô liền đập nhanh hơn.

Bệnh tự kỷ của anh, có bị dọa không?

“Ai bảo cô ta đóng kịch? Kỹ xảo của cô ta kém xa!”

Lại có một giọng nam xa lạ vang lên.

Tiếng nói rất độc đáo, trầm thấp thong thả mà lười nhác, giống nhạc nhẹ trong đêm tối, có thể dễ dàng lay động lòng người, chẳng qua, hiện tại trong giọng nói này mang theo đùa cợt rõ rệt.

Cô kinh ngạc suy nghĩ, bỗng nhiên nghĩ ra ba người kia chắc là đồng lõa của kẻ này.....

Ừ? Hoặc là anh chính là người đánh lén cô từ sau?

Đáng giận, đánh lén cô lại phê bình cô, khốn kiếp!

Cô mắng trong lòng, nhưng vẫn im lặng như cũ, tiếp tục giả vờ hôn mê nghe lén.

“Cô ta diễn kém sao? Nhưng tôi thấy biểu hiện của cô ta rất giống bà chủ gia đình mà.”

Siêu thị?

Lâm Ninh rất ảo não, những người này quả nhiên vẫn luôn theo dõi cô và Lục Thời Dư, vì sao cô không sớm cảnh giác một chút?

“Đúng thế! Rất giống phụ nữ Nhật Bản mua hàng giảm giá trong TV, hoàn toàn nhanh ác chuẩn.”

“Các cậu không hiểu, đó mới là bản tính của cô ta.” Giọng nói kia lại vang lên.

Người này nói chuyện nhẹ nhàng chậm chạp, nhưng lại rất có uy thế, theo trực giác Lâm Ninh nhận định người này chắc chắn là thủ lĩnh của bốn người.

“Bản tính?”

“Đúng vậy! Rất xúc động, không có tính nhẫn nại, thiếu sức khỏe, lại thiếu kiên nhẫn, cô ta căn bản không thích hợp làm đặc vụ.” Giọng kia lại nói.

Nói cô không thích hợp làm đặc vụ? Tên khốn kiếp này tự cho mình là đúng à? Dựa vào cái gì mà kết luận thay cô?

Trong lòng cô tức giận, hô hấp bắt đầu nôn nóng.

“Không thích hợp? Cô có thành tích rất ưu tú khi thực tập ở CIA, hình như đều là A+.” Tên còn lại lại nói.

Cô cả kinh trong lòng, những người này chẳng những thăm dò thân phận của cô, ngay cả thành tích của cô đều tra ra được?

Bọn họ rốt cuộc là loại người nào?

“Thành tích và tốt xấu của một người không liên quan, có vài người xuất sắc, nhưng lại thiếu não, chỉ đọc sách, không biết linh động, ra xã hội thì toi đời.” Giọng kia mỉa mai.

Cô nín thở, cảm thấy..... Cảm thấy như là anh ta cố ý nói cho cô nghe.

Chẳng lẽ, anh ta đã phát hiện cô tỉnh rồi?

Quả nhiên, tiếp theo, giọng nói kia bỗng kề sát vào cô : “Cô nói xem có phải không? Lục phu nhân.”

Cô hoảng sợ, né tránh theo bản năng.

“Hả? Thì ra cô ta đã tỉnh!” Ba người khác hô nhỏ.

“Cho nên tôi nói cô ta hành động kém, ngay cả giả vờ ngủ cũng không xong.” Giọng nói lười nhác xấu xa dán bên tai cô thổi hơi.

Cô kinh sợ, lắc đầu mắng to: “Tránh ra!”

“Oa! Thật mạnh mẽ, coi chừng cô ta cắn cậu.” Một người khác cười nói.

“A..... Tôi thích bị cô ấy cắn.” Giọng lười nhác nói xong, còn đùa giỡn ấn lên vai trái của cô, không cho cô né tránh.

“A.....” Vai trái cô đau đớn thét lớn một tiếng, trách mắng: “Đừng chạm vào tôi!”

“Em bị thương?” Giọng người nọ trầm xuống, ngừng một giây, mới hỏi: “Ai đánh hả?”

Còn dám hỏi? Không phải là mấy tên khốn nạn các người à?

Cô mắng trong lòng.

Nhưng anh ta hiển nhiên không phải hỏi cô. Mà là hỏi ba người kia.

“Là Chiến Xa, hần ta đá.” Một người tổ cáo trước..

“Toàn Phong, thẳng thối tha kia.....” Chiến Xa không kém.

“Đá?” Giọng lười nhác nháy mắt lạnh như băng, cũng làm độ ẩm xung quanh hạ mười độ.

“Á..... Tôi nghĩ cô ấy sẽ tránh, ai biết đúng lúc cô ấy lại ngăn người.....” Chiến Xa tựa hồ có phần sợ hãi.

“Là như thế này sao? Quái Thú?”

“Đúng vậy, đại ca, cô ấy khi đó giống như đang nhìn.....” Người tên Quái Thú nói một nửa rồi dừng, mới lại nói: “..... Đang nhìn Lục Thời Dư.”

Đại ca? Người này đúng thật là trùu cầm đầu, Lâm Ninh đang nghĩ như vậy, giọng lười nhác lại gần, hừ nhẹ với cô nói: “À? Thì ra cô lo lắng cho Lục Thời Dư như thế!”

Mắt cô nhìn không thấy, chỉ có thể phản ứng quay đầu, giận dữ hỏi: “Bọn mày đưa anh ấy đi đâu?”

“Cô nói xem?” Đại ca hừ nhẹ.

“Nếu bọn mày dám đụng đến một sợi lông tơ của anh ấy, tao tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho tụi mày!” Cô nghiêm khắc nói.

“Tự cô còn không bảo vệ nổi, còn dám mạnh miệng? Sao, Lục phu nhân giả không thật sự yêu tên họ Lục Tự kỷ chứ?”

Lâm Ninh ngăn ra.

Cô yêu Lục Thời Dư? Không phải đâu! Cô chỉ.....

Chỉ lo lắng cho anh..... Chỉ lo lắng cho anh..... Chỉ.....

Kỳ quái, sao lũ này lại nói chuyện này?

“Đây không liên quan chuyện của mày.” Cô lạnh giọng.

“Làm sao có thể không liên quan chuyện của tôi? Giờ cô là tù binh của tôi, nếu cô yêu người đàn ông khác, tôi sẽ vô cùng vô cùng không vui.” Đại ca nói xong, khẽ vuốt tóc cô.

“Tên khốn nạn ghê tởm hốn này! Tao bảo là mày đừng chạm vào tao –” Cô giận dữ hét to, động hai chân, đá đến anh, đáng tiếc mắt cá chân bị trói, hơn nữa hai mắt bị che, căn bản không đá đến chỗ anh.

“Phì! Đại ca, cô ta muốn đá anh đấy.” Chiến Xa cười thành tiếng.

“Ha ha ha, cô ấy nói anh ghê tởm kìa.” Quái Thú cũng cười nhạo.

“Còn chửi là khốn nạn.” Toàn Phong cũng bổ sung.

Ba người cười vang, nhưng rất nhanh lại im lặng.

Chắc là bị lừa. Lâm Ninh cảm giác được, ba người này hình như rất sợ đại ca.

“Các người đi ra ngoài, trông coi thẳng nhóc họ Lục kia, không cho ai vào cả.” Đại ca lạnh lùng nói.

“..... Dạ.” Ba người bất động một chút, mới nghe lệnh ra khỏi phòng.

“Thời Dư ở trong này sao? Các người sẽ làm gì anh ấy..... Ai da!” Cô vừa mừng vừa sợ, dùng sức xoay người muốn xuống giường, nhưng mới đứng dậy, đã bị người đẩy xuống giường.

Tiếp theo, cô nghe thấy tiếng cửa đóng, trái tim bỗng đập mạnh.

Đại ca này lại cố ý ở một chỗ với cô, nghĩ thể nào cũng không thích hợp.

“Anh bảo bọn chúng ta ngoài làm gì?” Cô đề phòng hỏi.

Đại ca không đáp lại, mọi nơi trở nên thật im lặng, lặng im này làm cho cô lo lắng, bởi vì cô căn bản không biết anh giờ đang làm gì, hay là, chuẩn bị làm gì?

“Này, họ Lão, anh câm à?” Cô lại kêu. (lão trong lão đại: đại ca)

Nghe cô gọi anh là họ “Lão”, anh im lặng nở nụ cười, sau đó, lặng yên đi đến chỗ cô, xoay mình tiến đến trước chớp mũi cô, mĩa mai hỏi lại: “Em nói tôi muốn làm gì?”

Cô hoảng sợ, vội vã muốn xoay người trốn, lại đụng đến chỗ vai bị thương, không khỏi hừ nhẹ một tiếng.

“Ừm.....”

“Bị thương còn lộn xộn, xứng đáng.” Anh châm biếm, đưa tay kéo cô về, đè lên người cô, nghiêng người đặt cô dưới thân anh.

“Anh định làm gì? Tránh ra!” Cô kinh hoàng.

“Em đang sợ hãi?” Anh châm biếm.

“Ai sợ? Đừng có che kín mắt tôi, mau cởi dây thừng cho tôi, đánh với tôi một trận –” Cô lớn tiếng nói xong, nhưng lại hoảng sợ cứng lưỡi, bởi vì, tên khốn kiếp này đang cởi áo cô.

“Anh...anh làm gì? Dừng tay!” Cô kêu to, ra sức giãy dụa.

Anh chẳng những không dừng tay, còn đột nhiên cởi áo của cô, lộ ra vai trái.

“Tên khốn nạn chết tiệt này.....” Cô phẫn nộ mắng to.

“Đừng nhúc nhích! Cô bé này!” Anh đột nhiên quát lạnh một tiếng.

Cô sửng sốt, ngẩn ngơ, cảm giác tay anh nhẹ nhàng mơn trớn chỗ vết thương trên vai trái của cô, vừa đau..... Lại ngứa.

5. Chương 05

Đây là Lục Thời Dư ư?

Không phải đâu? Chỉ là một người rất giống Lục Thời Dư thôi?

Không phải Lục Thời Dư tự kỷ à? Không phải có bệnh sao?

Nhưng người đàn ông trước mắt này, có thể nói, là người biết châm chọc, biết tức giận, biết cười, còn có thể động tay động chân với cô.....

Anh ta là ai vậy?

Lâm Ninh lườm Lục Thời Dư, trong đầu rối loạn, mãi mà không tĩnh tâm được.

“Làm sao thế? Sợ à? Không nhận ra chồng mình nữa sao?” Lục Thời Dư đến gần cô, cởi dây thừng trên tay cô.

“Anh.....” Cô nhìn chăm chăm vào anh, muốn từ trên gương mặt quen thuộc gần một tháng này, tìm ra một điểm khác biệt.

Nhưng mà, khuôn mặt tuấn tú vẫn thế, ngũ quan vẫn vậy, mái tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái, thân hình cao ráo, cách ăn mặc cũng như thế, anh và Lục Thời Dư trước kia rõ ràng giống nhau như đúc.....

Rõ ràng là giống nhau, nhưng lại khác hoàn toàn.

Không tự kỷ, không hề im lặng, cảm giác nhạy bén, ánh mắt lợi hại, quan trọng nhất là giọng nói của anh ta.....

Trầm ấm, lại tràn ngập sức mạnh mê hoặc khó nói nên lời, chỉ có đầu óc rõ ràng, chỉ có nhân tài thông minh nguy hiểm mới có loại giọng nói này, nếu sớm nghe được giọng nói của anh ta, cô sẽ không bị lừa vòng vòng như thế!

Đúng, cô bị lừa — không, nên toàn bộ bộ đặc vụ Đông phương đều bị anh lừa dối!

Lục Thời Dư căn bản không có bệnh.

Từ đầu đến cuối đều là anh đóng kịch.

Tự kỷ cái gì, không thích nói chuyện cái gì, sợ gián cái gì, tất cả đây đều là giả.

Anh coi cô như con ngố mà lừa bỡn cả một tháng, chê cười chẳng quan trọng, cuối cùng còn âm mưu hại cô...

Nghĩ đến người dùng máy giết điện đánh lên sau lưng cô, cô lại cảm thấy mình như con ngốc, còn liều mạng bảo vệ anh, muốn cứu anh...

Tên khốn này!

“Anh chính là Bóng ma chúng tôi muốn tìm, đúng không!” Cô hung ác lườm anh, lửa giận dần dần thay thế bằng kinh ngạc.

Bệnh tự kỷ chỉ là để anh ta nguy trạng thân phận, anh ta ít tiếp xúc với người khác thì càng bớt đi phiền phức.

Nhưng mà, ngay cả người thân của mình mà anh ta cũng có thể lừa gạt, anh ta thế sao?

“Bóng ma? Ha ha, đây là tên hiệu em đặt cho anh à? Cũng khá đúng đấy!” Anh nở nụ cười, xem như công bằng.

Trái tim cô thất lại, chính là nụ cười đẹp đáng chết này, khiến cô dờ dẫm phòng bị và nghi ngờ với anh.

“Có thể từ nhỏ đã giả bộ Tự kỷ, thật đúng là không đơn giản.” Cô cắn răng giận dữ.

“Anh không giả vờ đâu, mới trước đây đúng là anh có phần Tự kỷ, vẫn điều trị đến mười tám tuổi, mới hơi có chút bình thường. Nhưng mà.....” Anh nói xong đi đến bên cô, hai tay vịn vào ghế cô ngồi, để cô kẹp

giữa ghế và vòng tay anh, tiếp theo cười lạnh lạnh: “Nhưng mà là chính bọn em đã hoàn toàn chữa khỏi cho anh!”

“Chúng tôi?” Cô ngẩn ra.

“Đúng vậy! Là CIA bọn em đã trị chứng tự kỷ cho anh. Không đúng, phải nói, Bóng ma hoàn toàn là do các em chế tạo ra.” Anh hí hóp mắt cười lạnh.

Cô khó hiểu liếc anh: “Đây là ý gì?”

“Vụ án cháy mười năm trước đã ép anh đi ra từ thế giới tự kỷ, sự trở lại này vừa phức tạp vừa làm người ta ghét xã hội đen tối, nhờ vào bọn em mà anh mới vượt qua được chướng ngại của mình..” Anh hừ nhẹ, nhưng cũng đủ làm người ta rùng mình.

“Vụ cháy mười năm trước? Là anh nói sự cố của cha mẹ anh?” Cô nghĩ đến tư liệu về anh.

“Sự cố? Đây không phải ý đó, đó là CIA thiết kế một hiện trường giết người, là quá trình tìm hung thủ của bọn em, vì để tiêu diệt gián điệp, không tiếc hi sinh người của mình sắp đặt cạm bẫy, mà người vô tội chịu liên lụy lại là cha mẹ bất hạnh của anh!” Trong mắt anh hiện lên một tia oán hận.

Cô rùng mình trong lòng.

Nhân viên làm việc ở CIA đã cố gắng không để người dân bình thường cuốn vào nhiệm vụ, nhưng vẫn đôi khi có ngoại lệ, bởi vậy, vì tính bảo mật, bình thường họ đều âm thầm cố gắng thu xếp hậu quả, hoặc là dùng cơ nào đó che dấu chân tướng.

Việc vợ chồng họ Lục chết mười năm trước, chẳng lẽ có nội tình ư?

Rốt cuộc đã có chuyện gì?

“CIA giết che mẹ anh, cuối cùng lại quy kết thành một sự cố, phải sạch trách nhiệm, em nói đi, đây còn có lẽ trời không?” Từng chữ anh nói như dao.

“Anh... chính là vì chuyện này, mà bắt đầu chống lại CIA sao?” Cô nín thở hỏi.

Bóng ma xuất hiện ba năm trước đây, vậy thì bảy năm trước, Lục Thời Dư đang điều tra chuyện này sao?

“Chống lại? Đúng vậy! CIA chèn ép người luôn cho mình là lẽ phải, bằng không, tổ chức mượn danh quốc gia hại rất nhiều người đáng thương mà không phải chịu trách nhiệm, không biết là rất quá đáng ư?” Anh đến gần cô, hỏi lại.

“Nhưng mà anh cũng hại chết rất nhiều tham viên của chúng tôi...” Anh đứng sát như thế, khiến cô mất tự nhiên, bởi vậy đưa tay đẩy anh.

Anh lui về phía sau, cười đi đến trước bàn, khẽ gõ vào màn hình máy tính, nói: “Anh cũng không lạm sát kẻ vô tội, tham viên này, đều có liên quan đến chuyện mười năm trước.”

Cô nhú mày, cô không biết chuyện mười năm trước là gì, có điều cô nghe nói Bóng ma đã làm cho bảy tham viên phải chết, nhớ đến bảy tham viên này, chứng minh rằng chuyện vợ chồng họ Lục vướng phải năm đó chẳng phải là chuyện nhỏ.

Quả nhiên là muốn đùa bỡn cô. Cô lườm anh, tức giận: “Anh chẳng đắc ý được lâu đâu, không thấy tôi, bộ đặc vụ Đông phương lập tức sẽ phát hiện.....”

“Bọn họ sẽ không phát hiện, em có tiếp tục ở bên anh, thân phận của anh cũng sẽ không lộ.” Anh nói chắc chắn.

“Cái gì?” Cô nhú mày.

“Chuyện này chỉ có em biết, mà anh tin, em sẽ giấu giúp anh.”

“Tôi sẽ giúp anh? Làm sao có thể, nhiệm vụ của tôi chính là bắt anh.” Cô bật cười.

“2113 hẻm 7 phố Đài Trung.” Anh bỗng nói ra một dãy địa chỉ.

Cô đông cứng.

Tiếp đó anh nói một dãy số điện thoại.

Sắc mặt cô biến đổi, nhìn thẳng vào anh.

“A, còn có biển số xe của mẹ em, muốn anh nói ra không?” Anh cười hỏi.

“Anh.....” Cô sợ hãi, không ngờ anh ta lại dùng người nhà mình uy hiếp cô.

“Đúng rồi, người chị đã lấy chồng của em đang ở Mỹ à? Hình như chị ấy ở bang San Diego California..” Anh lại nói.

“Đủ rồi! Anh đúng là tên khốn nạn âm hiểm!” Cô tức giận đến kéo cổ áo anh, tiếng bật khuy phát ra.

“A..... Anh thích nhìn dáng vẻ giương nạng múa vuốt này của em đó, Ninh Ninh à.” Anh mặt cô kéo, giọng trầm thấp.

Lòng cô căng thẳng, xoay người lại đẩy anh ra, giận dữ nói: “Không cho phép gọi tôi như thế!”

“Vậy phải gọi em là vợ à?” Anh cười to.

“Anh.....” Tức chết mất thôi! Tức chết mất! Vì sao cô lại bất lực với anh chứ? Vì sao nhìn anh cười, nghe anh gọi cô thì trái tim cô đập loạn cả lên rồi?

Vì sao người này không phải tự kỷ thật chứ? Khi anh không nói lời nào cô còn dễ đối phó hơn.

“Ngoài người nhà em ra, còn có một thứ quan trọng gì đó, sẽ làm em ngoan ngoãn ở lại bên cạnh em.” Anh lại nói tiếp, cười tà ác.

Cô nghe vậy thì rùng mình, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ biến, hô nhỏ: “Hồ sơ D! Thật sự ở trong tay anh?”

“A..... phản ứng nhanh ghê.” Anh khen ngợi nhìn cô.

“Anh còn cười được! Anh có biết cái đó đáng sợ thế nào không? Nếu anh biết vũ khí đó có thể giết bao nhiêu người, anh sẽ không.....” Cô lớn tiếng giận dữ.

“Anh không cần.” Anh lạnh lùng cắt ngang lời cô.

Cô ngẩn ra.

“Sống chết của kẻ khác chẳng liên quan đến anh.” Anh không biến sắc nói.

Cô ngạc nhiên phát hiện ra, dáng vẻ anh giờ phút này, giống như lại trở về Lục Thời Dư tự kỷ trước kia.

Hoặc là, thật ra anh vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, ở sâu trong nội tâm anh, vẫn cảm xúc phong ấn, không muốn khơi thông.

“Là CIA chọc anh trước, họ muốn lấy lại hồ sơ D, phải trả giá đắt.” Giọng anh không hề có độ ảm.

“Rốt cuộc anh muốn sao? Muốn bán hồ sơ D ư? Muốn làm thế giới khủng hoảng ư? Để CIA chấn động, để trăm ngàn tính mạng bị uy hiếp, trong lòng anh sẽ vui vẻ sao?” Cô khó thở hét to.

“Anh còn chưa tính bán, có điều, nếu em rời khỏi anh, hoặc là tiết lộ thân phận của anh, anh sẽ cho phần tử khủng bố rải thứ này khắp thế giới miễn phí.” Lời anh toàn là cảnh cáo.

Cô kinh hãi nhìn anh, anh lại dùng tính mạng của cả thế giới để uy hiếp cô?

“Em còn nghĩ gì nữa, chỉ cần em giữ bí mật giúp anh, chẳng khác nào có ưu thế tuyệt đối đoạt lại nói, chẳng phải ư?” Anh ám chỉ.

“Cái gì?” Cô nhú mày.

“Trên đời này biết anh có được vũ khí sinh học này, ngoài anh và đồng đội của anh, cũng chỉ có em, ở lại bên cạnh anh, có khi em lại có cơ hội trộm nó về, hoặc là, nếu anh không muốn nữa, anh sẽ tặng lại nó cho em.” Anh nhìn cô cười nhẹ.

Đây là đấu kháng 1 vs 1 hả?

Được thôi, thế thì cô ở lại, xem anh ta diễn xiếc gì.

“Vây tốt nhất anh nên trông nó chặt một chút.” Cô cao giọng.

“Tất nhiên.” Anh cười nhẹ.

6. Chương 06

“Kết thúc nhiệm vụ, vì sao cô không về bộ báo cáo? Cả sáng tôi gọi di động cô cũng không bắt máy, cuối cùng cô đang làm gì?” Kha Tấn Duy giận dữ quát khê Lâm Ninh

Cô vừa mở cửa phòng ra, anh vội kéo cô ra cầu thang hỏi, mở màn đã là một chuỗi chất vấn.

“Tôi.....”

Tôi bị Lục Thời Dư bắt làm tù binh.

Gã này căn bản không phải tự kỷ, anh ta chính là Bóng ma chúng ta lùng bắt.

Trong tay anh ta nắm hồ sơ d cơ mật, là tên vô cùng khôn nặn, mau báo cấp trên bắt anh ta lại!

Lâm Ninh rất muốn nói to như thế với Kha Tấn Duy, nhưng mà, nghĩ đến mẹ và chị mình, nghĩ đến lời cảnh cáo của Lục Thời Dư,

Cô chỉ có thể nuốt hết lời nói xuống, sau đó, cố gắng bình tĩnh nói: “Tôi và Lục Thời Dư đến siêu thị mua đồ, đại khái là có vài rắc rối.”

“Cô đưa anh ta đi mua đồ? Vì sao?” Kha Tấn Duy nhíu mày rậm.

“Tôi vốn muốn trước khi đi thì mua cho anh ta thêm chút đồ ăn và đồ dùng...” Cô nói ra, nghĩ đến lúc cô và Lục Thời Dư mua đồ xong, tình cảnh tay nắm tay đi tản bộ, ngực bỗng man mác buồn.

Khi đó, cô thật đúng là có phần động lòng với Lục Thời Dư!

Hiện tại thì sao? Hiện tại cô có tâm tình thế nào với anh đây?

“Cô tốt với một tên tự kỷ biến thái như thế làm gì?” Kha Tấn Duy cả giận nói.

Cô ngẩn ngơ, mở to hai mắt, mặt đột nhiên đỏ: “Làm sao mà anh biết anh ấy.....” Học trưởng làm sao mà biết Lục Thời Dư biến thái?

Kha Tấn Duy hừ lạnh: “File khóa của Lục Thời Dư đã được mở, bên trong đều là ảnh chụp của cô!”

Nói rồi, Kha Tấn Duy lấy vài bức ảnh từ trong túi ra, đưa cho cô.

“Ảnh của tôi?” Cô ngạc nhiên, nhận lấy ảnh chụp, nhận ra đây đều là chụp trong cuộc sống hàng ngày, từ góc độ và bối cảnh, chắc chắn là Lục Thời Dư đặt máy theo dõi ở từng phòng.

Biến thái! Khốn kiếp! Chả lẽ anh ta cũng chụp ảnh lúc cô tắm và thay đồ chứ hả?

“Anh ta chụp ảnh, Lâm Ninh, cái tên kia có ý đồ với cô, cô ở lại rất nguy hiểm, lập tức theo tôi đi khỏi đây.” Kha Tấn Duy bắt lấy tay cô nói.

“Lập tức đi khỏi đây? Không được đâu.....” Cô nhíu mày lắc đầu, tránh khỏi anh. Cô vừa đi, Lục Thời Dư tuyệt sẽ không bỏ qua cô cho mẹ và chị cô.

“Vì sao không được? Cho dù Lục Thời Dư không phải là Bóng ma chúng ta muốn tìm, nhưng tôi cũng cho rằng anh ta không bình thường, tôi nghe nói một người Tự kỷ nếu có hứng thú với một người hay một chuyện, sẽ vô cùng cố chấp, từ hồ sơ của anh ta có thể nhận ra anh ta rất để ý đến cô, cô ở lại nữa, anh ta sẽ có thể làm chuyện không tốt với cô..”

Anh ta đã làm một ít chuyện không tốt với tôi rồi TT_____TT.

Lâm Ninh thầm nghĩ, hai má cũng bắt giắc hồng lên.

“Không đâu, Thật ra Lục Thời Dư anh ấy..... Anh ấy cũng không thích tiếp xúc với người khác (giả), cũng rất đơn giản (giả), tôi vào nhà anh ấy, chắc là người phụ nữ đầu tiên anh ấy sống cùng (chắc giả nốt), mới có thể chụp ảnh tôi...” Cô không thể không nói dối để an ủi Kha Tấn Duy.

“Làm sao mà cô vẫn nói giúp anh ta? Chẳng lẽ cô không ngại anh ta chụp ảnh cô?” Kha Tấn Duy nhăn mi.

“May mà..... Ít nhất anh ấy không chụp ảnh nude của tôi.” Cô làm bộ như không cần, trong lòng thật giận cần răng.

Khó trách cô hỏi Lục Thời Dư anh ta để Kha Tấn Duy tải hồ sơ gì thì anh ta chẳng nói, còn cười đến kỳ quái.

Chỉ là, cô không hiểu vì sao anh ta cố ý phải khóa ảnh của cô lại, để Kha Tấn Duy tải xuống?

Chẳng lẽ, chỉ là ngây thơ muốn chọc anh ta?

Cô nhin không được trộm ngắm đường cong cơ ngực mê người khỏe mạnh của anh, trái tim lại bắt đập loạn nhịp.

Anh tuy gầy, nhưng lại cường tráng, hơn nữa đường cong ở bụng trơn phẳng, mà vùng gần rốn còn có một đường lõng khêu gợi kéo dài xuống..

Ngừng! Ngừng! Ngừng!

Cô vội vàng kêu dừng, cổ ngăn cản mình mơ màng, cũng chẳng phải sắc nữ, cô điên gì thế này?

“Làm sao vậy? Còn nhìn cái gì? Muốn anh giúp em mặc quần áo à?” Anh phát hiện hai mắt cô đăm đăm nhìn anh, nén ý cười đi đến chỗ cô.

“Không cần!” Cô găm lên, tùy tiện mặc quần dài và áo trắng, nắm Bra vút trên mặt đất lên, trực tiếp chạy về phòng mình.

Anh vội đuổi theo, giữ chặt cô lại trước khi cô đi vào.

“Làm gì thế?” Cô quay đầu khiển trách.

“Em muốn đi đâu? Phòng chúng ta ở đây.” Anh chỉ phòng anh.

Mặt cô biến đổi, bỏ tay anh ra, rống to: “Tôi không cần đến phòng anh –”

“Phòng anh là phòng duy nhất trong nhà không đặt máy quay đấy!” Anh cười gian.

Cô ngẩn ngơ, lập tức cắn răng: “Vậy thì sao chứ? Tôi thà bị anh nhìn lén, chứ chẳng cần bị anh xâm phạm.”

“Phải không? Vậy thì tùy em, nếu nửa đêm cần anh, có thể tới tìm anh, từ hôm nay trở đi, anh không khóa cửa.” Anh buông cô ra, vắt áo sơ mi lên vai, đi thong thả về phòng anh.

“Hừ! Hôm nay hử, đến lượt tôi khóa cửa, để phòng sắc quỷ này.....” Cô hừ lạnh một tiếng, vốn đang muốn mắng anh vài câu, đã thấy anh dừng lại, toàn thân cứng đờ nhìn cửa phòng anh.

Cô ngẩn người, trong đầu hiện lên tình cảnh cùng loại, vì thế đi qua nhìn, quả nhiên, một con gián đang núp dưới khe cửa phòng.

“Đừng đóng kịch, anh thật sự sợ gián sao?” Cô mỉa mai.

Lúc trước đều là anh giả vờ tự kỷ, ngay cả chuyện sợ gián này cũng đóng rất thật.

Nhưng Lục Thời Dư không cười, cũng không đáp lại, anh chỉ thờ ơ nhìn con gián, như là bị điểm huyết, không nhúc nhích.

Lúc này, con gián giật mình, sắc mặt Lục Thời Dư trắng bệch trong nháy mắt.

Cô thấy anh thật sự khác lạ, thu nụ cười, nắm dép lê dưới chân, quăng qua con gián.

Nhưng lần này cô căn không chuẩn, bởi vì con gián trốn dưới khe cửa, dép lê không đánh tới, lại kinh động nó, nó lập tức vội bò đến chỗ Lục Thời Dư.

Lục Thời Dư nhảy về phía sau, như tia chớp vọt vào bên kia phòng khách.

Cô bị dáng vẻ của anh chọc cười, nắm một chiếc dép lê khác, lại quăng dến.

Nhưng mà, không biết tay chân thế nào, mà lại thất bại lần nữa, con gián bị dọa thay đổi hướng chạy trốn chết, lại quay đầu lần nữa, trực tiếp chui vào phòng Lục Thời Dư qua khe cửa.

“A!” Cô hô nhỏ, thật có lỗi quay đầu nhìn Lục Thời Dư, nhưng vừa thấy biểu tình hoảng sợ ngây ngốc của anh, khéo miệng lại nhin không được run rẩy.

Thì ra, anh thật sự sợ gián.

Không biết vì sao, biết điểm này, nhưng lại làm cô cảm thấy an tâm.

Bởi vì Lục Thời Dư cô có ý muốn bảo vệ không gạt đi được kia, không phải hoàn toàn là bịa đặt giả tạo.....

7. Chương 07

Lâm Ninh ngồi trước bàn ăn, ăn bữa sáng Lục Thời Dư chuẩn bị cho cô, trong lòng chỉ cảm thấy vừa thẹn vừa nản lòng với việc mình thiếu ý chí.

Tối hôm qua vốn mới muốn nhắm mắt một chút, kết quả lại đến tận hừng đông.

Hơn nữa, khi cô tỉnh lại còn nằm trong lòng Lục Thời Dư, đây chứng tỏ chẳng những cô không xuống giường ra phòng khách ngủ, còn bị anh ôm ngủ cả một đêm

Sau đó, Lục Thời Dư thừa dịp cô kinh hãi thất thần, cho cô một hôn buổi sáng, rồi đi xuống giường vào nhà tắm rửa mặt chải đầu, làm bữa sáng phong phú vì cô.

Đây là sao? Loại không khí ngọt ngào của vợ chồng tân hôn này có phải quá nồng nhiệt không?

“Đến đây, đói bụng chưa? Mau ăn đi em.” Nét mặt Lục Thời Dư tươi tắn mỉm cười với cô.

Cô vốn định kháng cự, nhưng một tháng qua mỗi ngày nhìn anh nấu bữa sáng ngon lành, cô đã mệt muốn chết rồi, hơn nữa mùi trứng xào thơm mềm và chân giò hun khói kia bày ra trước mắt cô, thoát nhìn ngon miệng mê người như thế, cô không thể kháng cự được, lại cảm thấy muốn dừng cũng chẳng xong.

Nuốt một miếng lớn, lại uống một ngụm cà phê thơm nồng, đây đúng là hưởng thụ nhất đời người ha!

“Cà phê thấy sao?” Lục Thời Dư dịu dàng hỏi.

Cô nhìn anh một thân bảnh bao, trong lòng bỗng vang lên cảnh báo.

Còn như thế nữa sẽ toi.

Bởi vì cô phát hiện mình căn bản không thể chống đỡ được bữa sáng đáng sợ, hạnh phúc đáng sợ, cùng với người đàn ông đáng sợ trước mắt này.....

Nhìn Lục Thời Dư Tự kỷ, Lục Thời Dư âm hiểm, Lục Thời Dư cuồng dã, Lục Thời Dư đáng yêu, hiện tại còn là Lục Thời Dư dịu dàng, cô cảm thấy trái tim mình đang đắm chìm.

Không, là sắp ngập đầu rồi. Cô cần một cái phao cấp cứu, thoát khỏi hải vực của Lục Thời Dư.

Nhưng, hiện tại căn bản không có người có thể cứu cô

“Ninh Ninh? Còn muốn cà phê không?” Anh lại gọi cô.

Cô hoàn hồn, rõ ràng muốn lắc đầu, miệng lại nói: “Được, phiền lại một ly nữa.”

Nói xong, cô thật muốn đập đầu vào bàn mà chết.

Xem đi, Lục Thời Dư đã chinh phục thân thể của cô [thật không muốn thừa nhận, nhưng mà là sự thật] rồi, lại chinh phục khẩu vị của cô. Hơn nữa trái tim còn tràn ngập nguy hiểm, cô sẽ đối phó với anh, nào có phần thắng?

Anh giúp cô pha ly cà phê ngon nhất, mới nói: “Em ăn từ từ, anh đi giặt quần áo.”

“Vâng.” Cô biết bình thường anh đều giặt quần áo sau khi ăn xong, vì thế tiếp tục uống cà phê của cô.

Nhưng khi cố thấy anh vào phòng cô, cô ngẩn người, có điểm buồn bực anh muốn làm gì?

Không bao lâu, khi anh ôm một đống quần áo bẩn của cô đi ra, cô thiếu chút nữa phun cả cà phê trong miệng ra.

“Anh..... anh lấy quần áo tôi muốn làm gì?” Cô kinh hô.

“Anh muốn giúp em giặt quần áo, quần áo này mà không giặt, sẽ mọc nấm mốc, nhất là Bra quần lót này.” Anh cười trào phúng.

“Không” Cô lại kinh hô, đứng dậy lao về phía anh “Đưa tôi! Tự tôi giặt!”

Trong quần áo của cô có không ít quần lót và bra bị te tua mà...

“Em lười giặt mà, hay để anh giúp em đi!” Anh né cô, đi ra sau ban công.

“Không không không, tự tôi làm được rồi — cô kinh hoảng đuổi theo, mới phát hiện đã có hai bộ quần lót và Bra nữa trong suốt sớm được giặt sạch, chỉnh tề phơi trên lan can, Bra phối hợp quần lót, quả thực đúng là cách thức quảng cáo của cửa hàng độc quyền về đồ lót.

“Hôm nay vui không?” Anh thấy cô cố nén cảm động, nhẹ giọng hỏi.

“Tuyệt không.” Cô cúi đầu, giả vờ uống nước.

“Nói dối, rõ ràng em rất vui.” Anh cười.

“VẬY anh còn hỏi làm gì.” Cô tức giận nhìn anh.

“Rất nhiều chuyện rõ ràng là biết rồi còn hỏi, bởi vì anh muốn em tự miệng thừa nhận, khác nhau mà.”

Cô nhìn anh, nói như khẩu lệnh, kết quả lại thừa nhận cô bị anh làm cảm động.

“Anh từ trước đến nay luôn có suy nghĩ xấu xa như thế sao?”

“Không phải, anh được huấn luyện.” Anh cười ầm ập.

“Huấn luyện?”

“Đúng, anh dùng bảy năm, huấn luyện mình thành thể này.” Anh bưng ly lên uống một ngụm cà phê.

“Bảy năm? Chẳng lẽ là.....” Cô kinh hãi.

“Đúng, cha mẹ anh không phải chết bình thường, làm anh tỉnh lại từ trong cơn say, vì thế anh bắt đầu điều tra, nhưng khi anh tra ra chân tướng có liên quan đến CIA, anh chỉ biết anh phải thay đổi, bởi vì đối thủ của anh không phải người bình thường, anh muốn đánh bại bọn họ, phải chuẩn bị sẵn sàng, cũng phải học tập từ đầu, lái xe, tập võ, đấu vật, còn có bắn..... Chuyện nào đặc báo viên cần biết, anh đều không bỏ qua.” Ánh mắt anh trầm xuống.

Cô nghe được thì rùng cả mình.

Khó trách Bóng ma mới xuất hiện ba năm trước đây, trước khi Lục Thời Dư chính thức triển khai công kích, nhưng lại chuẩn bị đến bảy năm!

“Bảy năm đó, anh tìm ra ba mươi người, anh ra sức học tập, tiếp thu, tiêu hóa, cũng tìm được đồng bọn, cuộc đời của anh, toàn bộ thay đổi.”

Cô nhìn anh, đột nhiên rất muốn biết trước kia anh có đáng vẻ gì.

“Rất nhiều chuyện sẽ thay đổi một người, anh trước kia tự kỷ vô hại, nhưng hiện tại, anh bị ép học nhân tính giả dối, âm hiểm, dối trá, mĩ mai là, thứ đó anh học được rất nhanh, hơn nữa còn học rất tốt..... Có thể thấy được trong gien có nhân tố xấu xa, chỉ cần hoàn cảnh kích thích, nó sẽ khởi động.” Anh nheo mắt lại tự giễu.

“Anh..... hận CIA như thế sao?” Cô nhin không được hỏi.

“Đúng vậy.”

“Vậy anh muốn làm gì? Muốn sao anh mới có thể cam tâm dừng tay?” Cô lại hỏi.

Anh nhìn cô, cười quỷ dị.

“Anh không biết.”

“Anh không biết?”

“Đúng vậy! Anh không biết sao mới có thể dừng lại, bởi vì anh phát hiện báo thù thì ra là chuyện vui như thế, một khi bắt đầu, vốn không có điểm cuối.” Mắt anh bắn ra ngọn lửa mãnh liệt.

“Anh.....” Cô đột nhiên cảm thấy sợ hãi, sợ anh trở nên tệ hơn, sợ anh phá hủy mình.

“Có lẽ, cho đến khi một khắc anh chết đó, anh mới có thể ngừng lại.” Anh lãnh đạm như đang nói chuyện về người khác

Đến chết..... Mới có thể ngừng?

“Anh thích không?”

“Đương nhiên.”

Anh nhìn cô, tắt máy hút bụi đi, trực tiếp tiến đến trước mặt cô, nói: “Vậy em đánh đi!”

Cô ngẩn ngơ, tay không nhúc nhích.

“Đánh đi!” Anh càng gần sát, mặt đẹp trong suốt cười đáng giận.

“Anh.....” Anh đáng đánh, nhưng vì sao tay cô chẳng thể cử động?

“Xem đi! Em không nở mà.” Anh rất đặc ý.

“Tôi không.....” Cô quýnh lên, dùng sức đẩy anh ra, cả giận nói: “Anh im lặng đi!”

“Tuân lệnh vợ.” Anh cười ẩn ý, nghe lời lại tiếp tục hút bụi.

Cô mang theo dép lê, ảo não phát hiện ra, cô căn bản không phải đối thủ của anh, bởi vì chỉ nhìn bóng anh quét dọn như thế, cô đã cảm thấy anh rất gọi cảm mê người.....

Xem đi, cô điên thật rồi.

Cô mắng mình lần thứ một nghìn lẻ một.

Dọn dẹp một ngày đã xong, như trước, Lục Thời Dư pha ly cà phê cho cô, hai người thanh thoi uống cà phê trong phòng khách trong lành.

Loại bầu không khí này, rất thoải mái, rất dễ chịu.

Nhưng mà lại làm cho Lâm Ninh rất sợ hãi, sợ cô sẽ nghiện, sợ cô sẽ không xong.....

“Đúng rồi, ngày mai bác anh sẽ đến.” Anh đột nhiên báo cho biết.

Cô hoàn hồn sững sốt, Lục Lan Hương muốn tới ư?

“Bà ta tới làm gì?” Cô nhăn mi, rất không muốn đối mặt với bà cô ích kỷ này.

“Chắc chắn là bảo anh tham gia tiệc chiêu đãi các đồng sự ở Đài Loan của công ty khoa học kỹ thuật Toàn Lục tại Mỹ, gần cuối mỗi năm bác anh đều đến đây, mục đích là muốn làm mất mặt anh, năm nay cũng không ngoại lệ.” Anh bỏ quần áo màu trắng vào máy giặt.

Cô khó hiểu hỏi: “Vì sao anh không cho bác anh biết anh đã hết tự kỷ, còn để mặc họ ức hiếp?”

“Muốn nguy trang, phải lừa gạt người thân gần nhất, cả nhà bác họ đúng lúc có thể trở thành lá chắn của anh, để CIA và người ngoài sẽ không nghi ngờ, chẳng phải ư?” Anh cười lạnh lùng.

Cô rùng mình, Lục Thời Dư có tâm cơ này, khiến cô cảm thấy chán ghét.

“Lại nói, ngoài bà nội, bác là người thân duy nhất của anh, bà ta có xấu, anh cũng không thể hận.” Anh bỗng thương tâm.

Cô nhìn biểu tình cô đơn của anh, sợ hãi và chán ghét ban nãy lại bị thay thế bởi đồng tình.

Cô thật sự không hiểu, vì sao anh luôn có thể điều khiển cảm xúc của cô? Giống như anh nắm điều khiển từ xa trên người cô, làm cô không có tự chủ.

“Hơn nữa, nếu không có bà ta, chúng mình không thể quen nhau.” Anh nhìn cô, ánh mắt tha thiết.

Cái loại ánh mắt này làm trái tim cô đập mạnh, cô cúi đầu tránh đi, cố ý lạnh lùng nói: “Đừng quên, chúng ta quen là do CIA cố ý sắp xếp, tôi cũng có mục đích mới tiếp cận anh.....”

“Anh biết.”

Anh đương nhiên biết lần hôn nhân này là kế hoạch của CIA, biết cô dâu anh lấy là đến điều tra anh, càng biết nữ đặc vụ Lâm Ninh này có tiếng nhanh nhẹn dũng mãnh.

Nhưng anh không biết, cô là con bé gốc dễ mềm lòng, lại là cô gái thẳng tính, cô rất thú vị, lại thiện lương, đặc biệt, hơn nữa... còn khiến anh cảm thấy ấm áp.

Cho nên về sau, anh lại chẳng nỗ lực, thậm chí không để ý đến phản đối của bọn Toàn Phong, thà để lộ cá tính thật của mình, chỉ vì muốn nói chuyện tình yêu chân chính với cô.

8. Chương 08

Hôm sau, gần giữa trưa, Lục Lan Hương đến nhà, kiêu ngạo ương ngạnh, vênh mặt hất hàm sai khiến, nghiêm nhiên là chủ nhân nhà này, hoàn toàn không để Lục Thời Dư vào mắt.

“Tối mai là tiệc chiêu đãi chủ quản của Toàn Lục, mang Thời Dư cùng đến, các đồng sự đều muốn chào đón người có cổ phần lớn nhất công ty này.” Lục Lan Hương ra lệnh cho Lâm Ninh.

Hừ! Biết rõ Lục Thời Dư không tiếp xúc với người ngoài, còn sắp xếp để các đồng sự gặp anh, thật là ác.

Lâm Ninh hừ lạnh trong lòng, có điều trên mặt lại là nụ cười ngọt ngào của vợ hiền, nghe lời gật đầu nói: “Dạ.”

Về phần Lục Thời Dư, anh đã từ ông chồng đẹp trai biến trở về mặc chứng tự kỷ, lẳng lặng ngồi trên sofa xem tivi, hoàn toàn chẳng để ý tới bác anh.

“Thời Dư, con phải đi gặp các đồng sự, biết không?” Lục Lan Hương miệt thị nhìn một cái, rồi thấp giọng nói thầm: “Bằng không, làm sao họ có thể biết tên gốc như anh còn sống hay đã chết?”

Lâm Ninh khẽ chau mày, nhìn lên Lục Thời Dư.

Anh ngoảnh mặt làm ngơ, giống như không nghe, không phản ứng.

“Chậc, đúng là tên chán đời, như là câm điếc, một câu cũng không xong, cô có bản lĩnh sống bình yên với nó hơn một tháng, tính ra cô cũng giỏi.” Lục Lan Hương lại nhìn Lâm Ninh.

Lâm Ninh thăm xem thường, cô cũng từng nghĩ đến anh căm điếc, nhưng trên thực tế, anh còn lợi hại hơn cả mỏ nhọn.

“Còn nữa, cô cần phải trang điểm chút, đừng lộ ra dáng vẻ cô em Đại Lục.” Lục Lan Hương lại dặn.

“Tôi biết rồi.”

Tuy Lục Lan Hương nói như vậy, nhưng trong lòng bà biết rõ ràng Lâm Ninh cũng không xấu, ngược lại, còn rất xinh đẹp, nếu không thành con háo sắc của bà sẽ chẳng làm phiền cô.

Nhưng sao mới mấy ngày không gặp, cô lại càng trở nên xinh đẹp rạng ngời, chẳng lẽ.....

“Đợi chút, cô và Thời Dư đã lên giường sao?” Bà hỏi thẳng.

“A?” Lâm Ninh quá mức kinh ngạc, nhưng lại quên phủ nhận, đương nhiên, cô càng kinh ngạc làm sao bà ta có thể biết.

Lúc này, Lục Thời Dư ngồi trên sofa đưa lưng về phía cô, khoe miệng khê gợn lên.

“Hừ, xem ra Thời Dư cũng khó tránh mỹ nhân kế, bị cô mê hoặc. Cô làm rất tốt, bởi vậy nó do cô quản, trước đêm mai phải mang cả con dấu chuyển nhượng cổ phần của nó đến nữa.”

“Vâng.....” Cô cúi thấp đầu, chột dạ nghĩ, người bị quyến rũ cuối cùng là ai đây? Ngoan ngoãn bị sai khiến là ai đây?

“Này, cầm thẻ này đi mua lễ phục.” Lục Lan Hương đưa cho cô thẻ bạch kim.

Cô vừa nhận đã thấy, đây đúng là thẻ tín dụng của Lục Thời Dư

“Cố mà xài, dù sao cũng là Thời Dư trả tiền.” Lục Lan Hương cười gian ác.

“Đây là..... bà làm giúp anh ấy?” Cô nén lửa giận, hỏi.

“Không phải, đây là cha nó làm, còn mở riêng tài khoản có thể khấu trừ, hàng năm cổ tức cổ đông đều tự động chuyển đến để cung cấp học phí và chi phí sinh hoạt ở nước ngoài cho nó, sau đó tôi muốn lo hậu sự giúp cha mẹ nó, đã lấy thẻ này từ chỗ anh tôi, nghĩ cách thay đổi địa chỉ đến chỗ tôi... Ha ha, thẻ này dùng tốt lắm, tiền điện tiền nước nhà tôi đều dựa vào nó cả.” Lục Lan Hương đắc ý cười nói.

Quả thực khinh người quá đáng!

Cô hận không thể đánh một cái vào mắt già nua vô sỉ của Lục Lan Hương.

“Được rồi, đêm mai có màn quan trọng, nếu làm tốt, Toàn Lục sẽ là của tôi, đến lúc đó, cô có thể rời khỏi vị trí này rồi.” Lục Lan Hương hạ giọng nói với cô.

Tay cô đang run, bởi vì rất muốn đánh người.

Hơn nữa nghe thấy Lục Lan Hương gọi Lục Thời Dư như thế, lý trí của cô căn bản không nén được lửa giận

“Được, cậu đi trước, tôi lên ngay.” Lục Thời Dư trả lời.

“Vâng.” Quái Thú thẳng vai, nhìn về phía Lâm Ninh mặt đỏ xầu hổ, trong miệng tùy ý ngâm một bài hát chưa từng nghe qua.

Tình yêu rất mù quáng, tình yêu sẽ hồng việc, nhưng anh tình nguyện mù quáng, tình nguyện hồng việc, cũng không muốn nhìn em khóc, nhưng mà nếu em không khóc, chúng ta cũng sẽ chết.....

“Quái Thú.” Lục Thời Dư lạnh lùng lườm anh.

“Được được được, tôi đi tôi đi.” Quái Thú thức thời làm mặt quỷ, đi trước chui vào cửa ngầm, lên tầng trước.

Lâm Ninh đương nhiên nghe được Quái Thú có ý kiến với họ, nói thẳng ra, cô cũng chẳng hiểu vì sao Lục Thời Dư phải mạo hiểm như vậy.

CIA làm hết sức như thế, cô hết nhiệm vụ rồi còn ở lại bên cạnh anh, sớm muộn gì cũng tạo ra nghi ngờ

“Em đang nghĩ gì?” Anh hỏi cô.

“Không có gì.” Cô lắc đầu.

“Em cho là anh đang mạo hiểm sao?” Anh liếc cô.

Cô ra vẻ sợ hãi nhìn anh, thật sự không hiểu là anh quá nhạy bén, hay là cô quá ngốc.

“Không phải anh đang mạo hiểm, anh chỉ tạo ra hồi ức.” Anh cười nhẹ.

Tạo ra hồi ức, là ý gì?

Cô khó hiểu, nhưng anh cũng không giải thích nhiều.

“Anh có việc lên trên, sẽ xuống nhanh thôi.” Anh nói rồi vào phòng, biến mất trong cửa ngầm ở tủ quần áo.

Cô đứng ở phòng khách, nhìn cửa phòng kia, trái tim dao động.

Hiện tại anh ở trên tầng, đúng là cơ hội vào phòng anh, có lẽ sẽ có thu hoạch gì đó.

Nghĩ thế, cô liền vội đi vào trong phòng, bắt đầu tìm kiếm.

Đáng tiếc phòng anh rất đơn giản, dọn dẹp không có một hạt bụi, căn bản chẳng tìm ra manh mối gì, cuối cùng cô nhìn vào chiếc máy tính trên bàn kia.

Trong máy tính này thể nào chả có tư liệu gì?

Bật máy, máy tính khởi động rất nhanh, cô gõ bàn phím, đi vào từng file lưu trữ.

Hồ sơ bên trong đều bỏ khóa, cô mở ra dễ dàng, kiểm tra một lát, sau đó cô tìm đến cái theo lời Kha Tấn Duy.

Cô mở to mắt, tim đập tạt cổ.

Từ ngày đầu tiên cô gặp anh, bắt đầu từ câu đầu tiên cô nói, anh đều nhớ kỹ, chẳng quên gì cả.

Hơn nữa, mỗi một ngày đều ghi lại, kèm thêm ảnh chụp của cô, không phải khóa thân hay ảnh kỳ quái, tất cả đều đặc tả biểu tình gương mặt cô.

Có cười, giận, ngẩn người, nói thầm, tò mò, chăm chú, đáng yêu, mặt quỷ

Tất cả đây đều là lúc cô ở cạnh Lục Thời Dư, bởi trong ảnh chụp, ánh mắt của cô đều nhìn theo một tiêu điểm.

Cô không thể thở nổi.

Vì sao Lục Thời Dư phải làm như vậy? Là nguyên nhân gì, sẽ khiến một người đàn ông ghi lại từng câu nói của một người con gái, còn chụp ảnh đủ loại nét mặt của người con gái đó khi nhìn anh?

Là muốn đề phòng cô? Nghiên cứu cô? Hay là bởi vì.....

Thích cô?

Phỏng đoán cuối cùng khiến cô run rẩy toàn thân, sau đó cô chợt nghĩ ra gì đó, vẻ mặt sợ hãi cả kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn khê biến.

Cô bị lừa rồi.

Cô mở to hai mắt, cả kinh nói: “Chuyện lúc ấy, anh ở hiện trường?”

“Đúng, ăn vừa dùng cơm xong với họ, họ muốn anh chờ trước nhà ăn, bọn họ đi lấy xe đến, sau đó, bãi đỗ xe xảy ra vụ nổ mạnh...” Nét mặt anh trở nên lạnh nhạt.

Cô che miệng hít vào, tưởng tượng cảnh anh năm đó gặp phải, dạ dày co thắt lại.

“Trong nháy mắt đó, anh bị đánh ngã, trong mắt chỉ nhìn thấy một màu lửa, cùng mảnh vỡ thủy tinh văng bốn phía, còn có thi thể... đây mùi khói... mùi cháy...” Anh nói như người máy.

“Đừng nói nữa!” Cô nôn nao.

Cô đúng là ăn no rảnh việc, làm sao nhắc đến đề tài này lại chạm vào vết sẹo của anh chứ.

Anh ngậm miệng, tầm mắt bắn đến chỗ cô, không biết đang nhìn gì.

Cô sợ hãi dựa vào ghế, tiến lên ôm mặt anh, gọi anh: “Thời Dư anh nhìn em, nhìn em đi!”

Vài giây sau, ánh mắt anh mới chậm chạp kéo về dừng trên gương mặt cô.

Trong mắt anh như lắng đọng ngàn tấn đau thương, khiến trái tim cô nhói đau, vì thế, cô kiễng mũi chân, chủ động hôn môi lạnh băng của anh.

Anh từ từ nhắm mắt lại, tham luyến nụ hôn ấm áp của cô, càng không ngừng hôn lại cô.

Nụ hôn dài này, giằng co rất lâu, cuối cùng, ngược lại biến thành anh chủ động, triền miên không ngớt.

Cô thở dốc, sắp không thở nổi, cũng không dám đẩy anh ra, cố gắng ngừng lại, nghẹn đến phát run.

“Phì!” Lục Thời Dư bật ra tiếng cười trên môi cô.

Cô sững sốt, mở mắt ra, phát hiện anh đang nhìn cô tà ác.

“Thì ra anh giả vờ đáng thương là có thể làm em động lòng.”

“Anh giả vờ?” Cô giận dữ.

“A..... Không thể tưởng được chiêu này dùng tốt vậy.” Anh xấu xa còn chạm vào môi cô lần nữa.

“Tên khốn này lại gạt tôi!” Cô dùng sức lau môi, tức giận đến đánh vào mặt anh một cái.

Anh đón được tay cô, cười khẩy nói: “Là em dễ lừa mà, Lục phu nhân.”

Dứt lời, anh buông cô ra, đi vào phòng khách.

Cô đang muốn đuổi theo anh, lại dừng lại, cúi đầu nhìn một tảng mồ hôi trên vạt ngực vừa bị nắm, ngực bị chấn động mạnh.

Không phải anh giả vờ, anh chỉ không muốn để cô thấy anh yếu ớt.

Người này.....

Đáy mắt cô hiện lên sương mờ.

“Này vợ, mau tới đây, chồng có quà muốn tặng.” Lục Thời Dư gọi cô từ phòng khách.

Cô thu cảm xúc đau lòng, cố ý đổi nét mặt đi đến chỗ anh.

“Đừng tùy tiện gọi tôi là vợ! Tôi không phải vợ anh!” Cô nhìn anh, trong mắt lại tràn đầy nhu tình.

“Đã lên giường rồi, cái gì cũng đều làm cả, làm sao có thể không phải?” Anh trêu đùa.

Trái tim cô hoảng hốt.

Đúng vậy! Dù trên danh nghĩa hay là thật, cô đều đã là vợ của Lục Thời Dư.

“Đây là lễ phục em phải mặc tối mai, đi thử mặc cho anh xem.” Anh đưa một chiếc hộp lớn cho cô.

Cô thật kinh ngạc: “Lễ phục? Anh đùa hả? Mua ở đâu?”

“Trên mạng. Giờ trên mạng cái gì cũng mua được.”

“Nhưng mà tôi chưa mặc thử, làm sao anh biết có vừa không?” Cô nhún mày.

“Em biết số của em mà! 34C. 24. 35!” Anh hí mắt đánh giá ba vòng của cô.

Cô đỏ mặt, há hốc mồm.

Tên khốn này, mò mẫm cô rõ thế sao?

9. Chương 09

Tiệc chiêu đãi của Toàn Lục có mức xa hoa vượt quá trình độ tưởng tượng của người thường.

Ở phòng khách của khách sạn năm sao cao cấp, chẳng những bày trí sang trọng, tất cả đồ ăn đều là sơn hào hải vị, ngay cả dao nĩa cũng đều bằng bạc nạm vàng...

Bữa tiệc tối này đều dùng tiền tạo ra, hơn nữa chỉ dùng tiền của Lục Thời Dư!

Lâm Ninh đi vào hội trường, nhìn thấy thế, lửa giận tấy nữa thì thiêu cháy một thân tao nhã mê người.

Đương nhiên, cô không mặc lễ phục khiến Lục Thời dư bị dục hỏa đốt người kia, mà vội vàng vào một cửa hàng mua một âu phục đen đơn giản, đi giày cao gót màu tối, lại bới tóc nhẹ nhàng, tuy ít gợi cảm, lại vẫn xinh đẹp tuyệt trần.

Lục Thời Dư còn đưa riêng cô một chiếc dây chuyền màu bạc, trước khi ra ngoài đã đeo cho cô, mặt dây hình tim rơi vào xương quai xanh của cô, thấy khá rõ.

Có điều cơn tức của cô lại càng lên cao.

“Bác anh thật sự rất quá đáng!” Cô nhìn Lục Lan Hương đi đến, thấp giọng giận dữ nói với Lục Thời Dư bên cạnh.

Lục Thời Dư khẽ miết lòng bàn tay cô, muốn cô bình tĩnh.

Bên cạnh kiên trì của Lâm Ninh, anh không hề như mọi bữa nữa, mặc một thân tây trang, thoát nhìn đẹp trai bức người, nhưng mà, bởi vậy mà tuyệt không giống người đàn ông tự kỷ.

Lục Lan Hương liếc thấy bọn họ xuất hiện như đôi người ngọc, có phần kinh ngạc, buồn bực Lục Thời Dư sao lại bỗng đẹp lên như thế.

Có điều, bà nở nụ cười dối trá rất nhanh.

“Các con đã tới, các đồng sự đang đợi bọn con đấy.” Bà ra vẻ nhiệt tình kéo tay Lâm Ninh, tiếp theo xoay người nói với các đồng sự: “Các vị, vợ chồng Thời Dư đã đến, chúng ta hãy vỗ tay chào đón cậu ấy, phải vỗ tay lớn tiếng nhé, nếu không cậu tự kỷ này sẽ không nghe được đâu.”

Hội trường vang lên tiếng vỗ tay cố ý và tiếng cười mỉa mai.

Lâm Ninh lạnh mặt, cầm túi dạ tiệc lặng lẽ dùng sức.

Lục Lan Hương trộm ngắm Lục Thời Dư, thấy anh thờ ơ không phản ứng, lại cố ý nói với mọi người: “Thật có lỗi, Thời Dư vẫn thế, không có tiến bộ gì.....”

Nói xong, bà làm một tư thế Ada, lại chọc cười mọi người.

“Vị này là vợ mới cưới của Thời Dư, bọn họ mới kết hôn hơn một tháng, tôi hy vọng cô ấy không quá vất vả.” Lục Lan Hương lập tức giới thiệu Lâm Ninh với mọi người, giọng điệu nói móc vẫn không thay đổi.

Nhưng lần này mọi người không phản ứng, bởi vì Lâm Ninh đang lộ ra nụ cười vợ hiền siêu hoàn mỹ, gạt đầu thăm hỏi mọi người, ánh mắt mọi người đều bị cô hút lại.

“Chào các vị, hoan nghênh mọi người đã đến, hơn một tháng này tôi và Thời Dư chồng tôi rất hạnh phúc, nhưng thật ra bà Lục có vẻ sẽ vất vả, bởi vì bà ấy bận khá nhiều việc.” Cô dùng giọng dịu dàng đã luyện tập nói tiếng Anh chuẩn, thái độ nhàn nhã lại mang nét ương bướng.

Mọi người đều bị cách nói hài hước của cô chọc cười, hơn nữa đồng sự ở đây là người nước ngoài lại kinh ngạc vì sự xinh đẹp và cách nói năng của cô.

Lục Thời Dư giả vờ tự kỷ cũng rất kinh ngạc, cô vợ anh cưới này luôn mang lại cho anh rất nhiều sự ngạc nhiên.

Lục Lan Hương không ngờ cô sẽ mở miệng, càng không nghĩ tới cô lại sẽ nói tiếng Anh, liền tiết lộ một cái, dựa vào gần cô thầm nói: “Cô lắm mồm vậy?”

“A? Con nói sai gì sao? Sao bác tức giận vậy?” Cô cố ý lớn tiếng dùng tiếng Anh hỏi.

Mọi người đều nhìn về phía Lục Lan Hương, bà vừa sợ lại xấu hổ, vội hỏi: “Không, tôi không tức giận, lần này CEO và chủ quản các ngành cũng đều đến đây, đi chào hỏi đi.”

Lục Lan Hương lại nhìn cô một cái, mới đi đến các chủ quản của Toàn Lục.

Lâm Ninh nhìn Lục Thời Dư một cái, miệng anh hiện nụ cười.

Cô cũng cười, nắm tay anh bước lên trước

“Vâng, nếu có cần, tôi sẽ liên lạc với ông.” Lâm Ninh mỉm cười nói cảm ơn, cầm lấy danh thiếp.

Lúc này, đã có không ít người khinh thường hành vi của Lục Lan Hương, đều rời khỏi hội trường, tiệc chiêu đãi vốn náo nhiệt, nhất thời trở nên lạnh lẽo vắng vẻ.

Lục Lan Hương nhìn tâm huyết nhiều năm hóa thành hư ảo, then quá thành giận, phát cuồng nhìn phía Lâm Ninh, kêu gào giống như người đàn bà chanh chua.

“Con khốn kia! Dám ‘ăn cây táo, rào cây sung’, con chết tiệt không biết xấu hổ lại không biết cảm ơn gian.....” Bà vừa mắng còn vừa vươn tay muốn kéo tóc Lâm Ninh.

Lâm Ninh còn chưa ra tay, Lục Thời Dư đã sớm bắt lấy cánh tay của bà sớm một bước.

“Đừng như vậy, bác, rất khó xem.” Ánh mắt ôn tồn của Lục Thời Dư lạnh như băng.

Miệng của Lục Lan Hương mở ra như cái bát, sợ ngây người!

Thằng cháu này.....

Tự kỷ à..... Thậm chí còn cho là bị đàn.....

Lại biết nói chuyện!

Hơn nữa ánh mắt nó còn rất..... rất bình thường.....

Bình thường đến đáng sợ.....

“Tôi đã nhìn lâu rồi, sau này, đừng chọc tôi nữa.” Lục Thời Dư cảnh cáo rồi buông bà ta ra.

Cả người Lục Lan Hương run run, kính hãi quỳ rạp xuống mặt đất, đáng vẻ như gặp quỷ, thật lâu không định thần được.

Đúng là đau lòng người mà!

Lâm Ninh nhin cười, nghĩ rằng, từ sau Lục Lan Hương sẽ không dám xằng bậy nữa.

Có điều, bởi vậy, ngược lại có thể Lục Thời Dư có nguy hiểm hay không?

Nghĩ đến đây, cô vội trộm ngẩng xung quanh, rất sợ có người sẽ thấy một màn này, may mà phần lớn mọi người đã đi hết, không ai phát hiện ra sự bình thường của Lục Thời Dư.

“Anh muốn hù chết bà ta à? Một người tự kỷ hơn ba mươi năm làm sao bỗng mở miệng được?” Cô cười nhìn anh.

“Anh sợ bà ta làm hại em.” Anh cúi đầu cười.

“Giả bộ, là anh muốn chinh bà ta thì có!” Cô hầm hừ.

“Xem như thế đi!”

“Có điều, bà ta có ra ngoài nói linh tinh không?” Cô bất an lại nhìn bốn phía một cái.

“Sao, em lo cho anh à?” Anh yên lặng nhìn cô.

Cô ngẩn ngơ, cũng không phủ nhận, nói thẳng: “Đúng, rất lo lắng, vô cùng lo lắng, được chưa?”

“Đương nhiên được.” Anh cười.

“Đừng cười nữa, cũng đừng mở miệng, nếu xử lý xong chuyện rồi, chúng ta mau về nhà thôi!” Cô vội la lên. Cô nói chúng ta, hơn nữa nói muốn về nhà.....

Anh nín thở mười giây, người con gái này, đã hoàn toàn thuộc về anh rồi.

Anh nhìn cô thật sâu, không hề cười, cũng không mở miệng, chỉ lặng lẽ vươn tay, mười ngón tay nắm chặt tay cô.

Cô giật mình, ngẩng đầu nhìn anh, trái tim rung động, cảm động khi theo anh về nhà từ siêu thị kia, lại tràn ngập cõi lòng.

Đi, về nhà.

Ánh mắt của anh nói như thế.

Được, mình về nhà.

Khóe miệng cô không hề giả tạo, là nụ cười dịu dàng phát ra từ nội tâm.

Cho dù chỉ là ngắn ngủi cũng tốt, giờ khắc này, cô không muốn nghĩ đến nhiệm vụ của cô, hay là thân phận của anh nữa, cô chỉ muốn tạm thời đắm chìm tại hạnh phúc đẹp đẽ này, giả vờ, cô và anh đúng là một đôi vợ chồng ân ái.

Kết quả, hạnh phúc của Lâm Ninh thật sự rất ngắn ngủi.

“Mục đích ư?”

“Anh ta hoàn toàn là vì trả thù Tiểu Kha, anh ta biết Tiểu Kha thích cô, mới cố ý bắt cóc cô, sau đó dùng hết thủ đoạn để cô yêu anh ta, làm cho Tiểu Kha đau khổ, cô ấy, chẳng qua chỉ là một quân cờ để báo thù của anh ta thôi.” Khổng Tước đánh thức cô.

Lâm Ninh run rẩy.

Phải không? Là như thế này sao? Lục Thời Dư dùng trăm phương nghìn kế quyến rũ cô, để cô chìm sâu vào trong lưới tình của anh, tất cả chỉ vì muốn trả thù Kha Tấn Duy ư?

Không, không phải, những ngày cô và Lục Thời Dư sống chung, cô rất rõ không phải anh đóng kịch, anh thật sự yêu cô, ánh mắt và khát vọng ấy, nhiệt tình và dịu dàng đó, tuyệt đối là thật.....

Cho nên, mặc kệ Khổng Tước nói sao, cô vẫn lựa chọn ở bên cạnh anh.

“Xin lỗi, Khổng Tước.” Cô thật có lỗi lại bình tĩnh nhìn Khổng Tước.

“Cô....” Khổng Tước khó có thể tin nhìn cô. Cô đã nói hết tội trạng của Lục Thời Dư, đứa ngốc này lại vẫn không biết tỉnh ngộ?

“Tôi không còn cách nào.....” Cô lắc đầu.

“Anh ta tốt như vậy sao? Cô yêu anh ta đến thế? Yêu đến thà là phản bội chúng tôi?” Mắt đẹp của Khổng Tước đầy sương.

“Tôi không thể bỏ anh ấy.”

Một câu đơn giản, làm cho Khổng Tước nín thở, cũng làm cho Lục Thời Dư đứng ở phía sau cô, đồng tử khẽ co lại.

“Được, một khi đã thế, tôi cũng chẳng còn gì để nói nữa, dứt khoát đánh cô cho tỉnh thì thôi.” Khổng Tước dứt lời, dưới chân đạp đất nặng nề một cái, đá mạnh về phía cô.

Cô đẩy Lục Thời Dư ra, vội la lên: “Thời Dư, anh đi mau!”

Nói xong, cô tiến lên nghênh chiến, ra tay đỡ chân Khổng Tước, lập tức xoay người một cái, hai người là đồng đội ngày xưa, nhưng lại ra tay rất nặng.

Lục Thời Dư cũng không đi, cũng không liên thủ với Lâm Ninh, anh chỉ im lặng nhìn Lâm Ninh, không biết suy nghĩ cái gì.

“Thời Dư, anh đi mau đi!” Lâm Ninh phân tâm thúc giục, suýt nữa bị Khổng Tước đánh trúng, thân mình lắc lư một chút, ổn định suy nghĩ, lại tiếp tục đánh cho Khổng Tước lui về phía sau.

Cô nhân cơ hội nhảy về sau, đến cạnh Lục Thời Dư, kéo tay anh chạy về cửa lớn.

Lúc này, trưởng phòng bộ đặc vụ Đông phương chỉ huy Kha Tấn Duy và tất cả các thành viên dừng mãnh sắp tràn vào cửa lớn, chuẩn bị chặn đường.

Cô nhìn các đồng sự, sắc mặt đại biến, hoảng sợ lui về phía sau.

“Lâm Ninh, em không sao chứ?” Kha Tấn Duy lo lắng nhìn cô.

“Cô ấy đương nhiên có chuyện, cô ấy điên rồi! Cô ấy muốn giúp Lục Thời Dư đào tẩu.” Khổng Tước mỉa mai mắng.

“Lâm Ninh, chẳng lẽ em không biết....” Kha Tấn Duy nhăn mày nhìn cô.

“Cô ấy biết! Cô ấy biết hết, nhưng mà cô ấy lựa chọn tình yêu, không muốn sống nữa.” Khổng Tước ghen một bụng giận, nói lời không vui.

“Lâm Ninh, em.....”

“Học trưởng, xin lỗi, em yêu anh ấy.” Lâm Ninh dùng một câu đơn giản nói ra lập trường của mình.

Trưởng phòng bộ đặc vụ mím môi, lo lắng nhìn cô.

Sắc mặt Kha Tấn Duy âm trầm, lại vừa hận, nhin không được rống to: “Em yêu anh ta? Yêu tên khốn này? Từ đầu tới cuối anh ta đều gian trá, em nhìn được à? Bị lừa như con ngốc cũng mặc ư?”

“Không, anh ấy không có.....”

Lâm Ninh còn muốn cãi lại cho Lục Thời Dư, phút chốc, một cánh tay bỗng vòng qua cổ cô, để chiếc dao nhỏ kề sát gáy cô.

10. Chương 10(End)

Lâm Ninh lái xe vội vã đến trước, hai tay cô run run, hốc mắt cô chứa đầy nước mắt phẫn nộ, gương mặt cô, tức giận đến xanh mét, lòng của cô.....Vỡ nát từng mảnh.

“Chuyên tâm đi, đừng để đâm xe, nếu anh bị thương, anh chắc chắn mẹ em cũng có chuyện.” Lục Thời Dư ngồi cạnh ghế điều khiển, cầm súng, chỉ vào cô, lạnh lùng uy hiếp.

“Tên khốn! Cô phẫn hận cần rằng, đến bây giờ anh ta còn dùng mẹ để uy hiếp cô.

“Tôi lại bị anh lừa như thế, rồi còn yêu anh như thế... tôi nên sớm nhận ra, anh là tên tự kỷ cô lập, lập tức biến thành ông chồng thâm tình, lúc nào cũng có thể đóng kịch, chỉ có đứa ngốc như tôi mới tin... Lục Thời Dư, anh điên rồi.....” Cô nắm chặt tay lái, cố gắng không để nước mắt chảy xuống.

“Đó là cô ngốc.” Anh cười khê, nhưng khóe miệng có phần đông cứng.

“Tôi sẽ không tha cho anh, tuyệt không sẽ bắt anh.” Cô quay đầu hung hăng lườm.

“Em luyện tiếc tôi thế sao?” Anh nhú mày, mĩa mai.

“Đúng, vô cùng luyện tiếc, nên chắc chắn phải giữ anh lại.” Nghe như là lời tâm tình, nhưng giọng nói của cô ngập tràn nguy hiểm.

“Nhưng mà làm sao bây giờ? Tôi ngấy cô rồi, hoàn toàn không muốn thấy cô nữa.” Anh hừ lạnh.

Lời nói ác độc này đâm mạnh vào trái tim cô, cô đau đến run rẩy, xe chạy lệch khỏi đường đi một chút.

“Cô làm gì thế?” Anh kinh hoàng, đưa tay đỡ tay lái, vừa lúc chạm vào bàn tay lạnh dị thường của cô, nét mặt anh nhất thời khổ sở.

“Đừng chạm vào tôi!” Cô gần như là lập tức gạt tay anh ra, nhưng dùng quá sức, tay lái lại trượt đi.

Anh lập tức dùng súng dí vào huyệt thái dương của cô, kinh sợ hét lớn: “Cô lái xe đường hoàng cho tôi, đừng làm bậy.”

Nhìn anh sợ hãi, cô không khỏi trào phúng: “Sao? Anh sợ chết sao?”

“Đúng vậy!” Anh đương nhiên sợ, sợ cô chết.

“Dám đối địch với CIA, thì đừng nên sợ chết, bởi ngay từ đầu con đường anh chọn đã là đường chết rồi.” Cô lạnh lùng nói.

Cho nên, mới không thể trói buộc em.

Cho nên, mới muốn tạo thêm nhiều kỷ niệm.

Anh trả lời cô như thế trong lòng, nhưng miệng lại nói: “Đó cũng không chắc, cho dù CIA bày binh bố trận muốn bắt tôi, chỉ cần cô bảo vệ, tôi có thể đi.”

“Xem ra, đúng là anh hoàn toàn lợi dụng tôi.” Cô oán hận nói nhỏ.

“Bởi vì cô dùng rất khá.” Anh chọn lời ác độc nhất để nói.

Trái tim cô bị đâm, bởi vì hận mà mặt trắng bệch, môi run rẩy.

Dùng rất khá.....

Tình yêu của cô thì ra chỉ đáng giá ba chữ này mà thôi.

Anh nhìn biểu cảm bi thương của cô, súng trong tay bỗng trở nên quá nặng...

Phút chốc, điện thoại của anh vang lên, anh mở bằng một tay, là Toàn Phong gọi đến.

“Đại ca, chúng ta bị theo dõi.” Giọng Toàn Phong rất khẩn cấp.

“Các cậu nghĩ cách đi trước, đừng chờ tôi.” Anh nói.

“Vậy anh sẽ thế nào?” Toàn Phong vội la lên.

“Đừng lo lắng, bên cạnh tôi còn có bùa hộ mệnh, cô ta có thể kiểm chế người của CIA giúp tôi, khi cần thiết, còn có thể đỡ đạn cho tôi.” Anh cố ý nói như vậy, nói cho Lâm Ninh nghe.

“Không..... Không thể nào.....” Lục Thời Dư kích động toàn thân run run.

Anh thật sự đã làm sao?

Cố gắng những năm gần đây, chẳng lẽ đều vô nghĩa?

Anh đau xót, anh dày vò, anh ép mình thay đổi, lại trở nên buồn cười như thế.....

“Chúng tôi lại chẳng ngờ đến, chuyện năm đó, lại làm anh rập khuôn theo bước cha mẹ.” Hoắc Thiên Hành cảm thấy tiếc hận.

Cho nên..... Là thật?

Cha mẹ anh..... Là gián điệp?

Mà anh..... Cũng làm chuyện ngu xuẩn?

Vớ vẩn! Rất vớ vẩn.....

“Ha.....” Anh đột nhiên lớn tiếng cười.

Lâm Ninh nhìn anh cười đến thê thảm, trái tim đau đớn.

Cô thấy được anh đã chịu đủ kích không nhỏ, mà chân tướng này đã phủ định hoàn toàn mười năm này của anh.

“Giao hồ sơ D ra đây đi! Đây là cách duy nhất có thể miễn tội chết cho anh.” Hoắc Thiên Hành khuyên nhủ.

“Ha.....” Anh vẫn cười, cười không ngừng, cười liều mạng.

Lâm Ninh bịt lỗ tai, không dám nghe tiếng cười của anh nữa, bởi nó khiến cô muốn khóc.

“Lục Thời Dư!” Hoắc Thiên Hành nhíu mày hô to.

“Ha..... Rất buồn cười..... Làm sao có thể có chuyện này? Cũng không phải viết tiểu thuyết..... Rất kỳ cục..... Rất không đạo lý..... Rất hoang đường.....” Anh biên cuồng hồ hét.

“Lục Thời Dư, anh bình tĩnh một chút!” Hoắc Thiên Hành lại giận dữ.

“Câm miệng! Không cần hơn nữa –” Anh xoay người nâng súng lên rít gào với Hoắc Thiên Hành.

Động tác của anh rất khiêu khích, những người khác lập tức bắn anh.

Tiếng nổ vang lên, viên đạn bắn trúng bờ vai anh, anh ngã xuống đất.

“A!” Lâm Ninh quá sợ hãi, không tự chủ được muốn chạy đến.

Kha Tấn Duy giữ cô lại, cả giận nói: “Em muốn làm gì? Em còn lo cho anh ta như thế ư?”

“Tôi.....” Cô á khẩu không trả lời được.

“Đừng đến, Lâm Ninh, anh ta rất vất vả mới trả cô lại cho chúng tôi, đừng để anh ta phí công.” Trưởng phòng nhẹ giọng nói bên tai cô.

Cô kinh hoàng, quay đầu nhìn trưởng phòng.

Trưởng phòng chỉ vào hiện trường trước mắt, không nói thêm nữa.

Nhưng trái tim cô bắt đầu chấn động.

Máu lạnh băng lại bắt đầu sôi trào.

Lục Thời Dư..... đó là.....

Tất cả đều là đóng kịch?

Anh muốn trả cô lại cho bộ đặc vụ Đông phương?

Vậy còn anh?

Anh cũng để bọn Toàn Phong đi, một mình anh, tính làm cái gì?

Có lẽ căn bản anh không muốn trốn, không muốn trốn, hơn nữa chịu kích thích quá lớn.....

Cô mơ hồ nghĩ tới cái gì, quay đầu nhìn Lục Thời Dư nằm ở kia, nhìn vẻ mặt đần độn nản lòng của anh, sắc mặt trắng xanh, toàn thân khổ sở.

Không.....

Không thể! Không thể!

“Thời Dư –” Cô hoảng sợ hô to, chạy như bay đến chỗ anh.

“Lâm Ninh!” Kha Tấn Duy không kịp giữ cô lại.

Lục Thời Dư nghe thấy tiếng gọi của cô, quay đầu liếc nhìn cô, sau đó, nở nụ cười mệt mỏi.

Đó là nụ cười cuối cùng mà Lâm Ninh nhìn thấy ở anh, bởi vì giây tiếp theo, anh nổ một phát súng đến bình xăng, nhất thời, cả ô tô nổ mạnh, nổ ầm ầm, một biển lửa nháy mắt nhấn chìm cả người anh!

“Không –”

Hết....

Ở một hòn đảo nhỏ tại Nam Thái Bình Dương, trong giáo đường trắng tinh, một đôi nam nữ cầm tay nhau, đang đợi mục sư chứng hôn.

“Anh Lục Thời Dư, con có đồng ý.....”

“Con đồng ý.”

Mục sư vừa mới mở miệng, Lục Thời Dư đã chờ không kịp trả lời.

Toàn Phong, Chiến Xa và Quái Thú xem lễ đều cười thành tiếng.

“Đại ca, nóng vội quá đi?” Chiến Xa cười khẩy nói.

“Rõ ràng đã sớm là vợ chồng rồi mà.” Quái Thú chế nhạo.

Mục sư cười lại hỏi: “Cô Lâm Ninh.....”

“Con đồng ý.” Cô lại vội vàng phải trả lời.

“Bà chị dâu này cũng nôn nóng quá mà.” Toàn Phong lắc đầu cười.

“Nếu hai con tâm đầu ý hợp, vậy thì.....” Mục sư còn chưa nói hết, đôi vợ chồng đã hôn nhau thắm thiết tại chỗ.

Mục sư cười cười, bổ sung một câu: “Cầu thượng đế chúc phúc cho các con, a men.”

“A men!” Câu này vẫn là ba người bạn Chiến Xa trả lời giúp hai anh chị.

Hôn lễ xong, bọn họ cùng nhau trở về khách sạn, Quái Thú vốn định làm loạn phòng, lại bị Lục Thời Dư lườm đến câm miệng.

“Cậu muốn chết à? Tám tháng rồi đại ca không chạm vào vợ, cậu còn dám làm phiền anh ấy?” Chiến Xa cười đều Quái Thú.

“Tôi chỉ đùa thôi mà..... Có cần thiết phải dùng ánh mắt giết người nhìn tôi không?” Quái Thú nhún vai.

“Tám tháng, anh ấy cũng nhịn giỏi thật.” Toàn Phong thở dài.

“Đúng vậy! Nếu là người bình thường đã sớm điên rồi.” Chiến Xa cũng bội phục.

“Các người không hiểu, anh ta vốn bệnh tự kỷ, cho tới bây giờ chịu bó tay rồi.” Quái Thú có kết luận.

Toàn Phong và Chiến Xa cùng liếc nhau một cái, đều đồng ý.

Tên Lục Thời Dư này vẫn có bệnh, dù anh giả vờ hay không.

Điểm ấy, Lâm Ninh chỉ sợ cũng nhận ra, bởi cô phát hiện chồng cô vẫn rất ngang bướng, lại nhớ cô mang bộ lễ phục đen kia.

“Thay.” Anh ra lệnh.

“Ông trời của con ơi! Anh còn giữ cái này à.....” Cô cười mắng.

“Anh thích em mặc thứ này.” Anh cười trầm thấp.

“Vậy thì xin hỏi bên trong phải mặc gì?” Cô cố ý hỏi.

Anh cười xấu xa, nheo mắt lại.

“Đương nhiên, đừng mặc gì cả.....”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diep-vu-ket-hon>